

**Edmond Ackermans
&
Cid**

**Vooruit,
terugkijken!**

*DAGELIJKSE COLUMNS, MIJMERINGEN, GEDACHTEKRONKELS, EDMONDRIAANTJES,
GEDICHTEN EN SIX WORD STORIES, GEPUBLICEERD OP FACEBOOK™ IN 2018*

Titel:

Vooruit, terugkijken!

Dagelijkse columns, mijmeringen, gedachtecronkels, edmondriaantjes, gedichten en six word stories gepubliceerd op Facebook™ in 2018

Foto omslag:

“Vooruitlopende terugblik”

5 oktober 2018, nabij Slot Pietersheim, Lanaken (B)

Alle foto's: © Edmond Ackermans

m.u.v. blz. 352 © Floor Meertens, 136 en 373 © Marcia Stassen

ISBN: 9789463427265

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

- *Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
- *Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
- *Van Heup tot Haiku (2010)**
- *Vakantie (2011)**
- *Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- *Meanderend door 2012 (2013)*
- *Ogen blikken (2014)*
- *Westernielands land (2014)*
- *Voortdurend turend (2015)*
- *De Noordzeekust het Duinenland (2015)*
- *Ouverture (2016)*
- *Tussen de regels door (2017)*
- *Omloopbaan (2017)*
- *Niet alleen maar samen (2018)*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voor de “Vind ik leuks”, de meelevende, opbeurende en vaak inspirerende reacties, veel dank aan

*Adri Matthijsse
Aicha Gelissen
Alex Fijten
Alex Happé
Angela Franssen
Angela Fredrix & Frank Ackermans
Angela en Roge Muijers
Angelique Meijers
Anneke Willems
Annemie Op den Kamp
Ans & Coos Serraarens
Anton Ribbens
Arlette & René Paulissen
Armand Lahaije
Armand Scheijen
Bart Paulissen
Bart Prickaerts
Bart Rovers
Bella & Huub Philippen
Ben Coolen
Ben Meerstad
Bep Lahaye
Ber Mahovic
Bert de Heus
Bertie Devens
Betsie Helwegen
Bianca Brands
Bianca Rooding
Bianca van Zon
Bram Schols
Carine Siegersma
Carla van den Hove
Carla van der Linden
Carola ten Hoorn
Cathy van Well
Celine Dreezens & Ruben Witjes
Celine Scheijen
Charlotte Simons
Charmaine van de Venne
Chatja & Jo Last
Christa Hendriks & Frans Steenbakkers
Cindy & Caspar Hanselaar
Cindy Thijssen
Cis Groen
Coco Slijpen
Daniele Weymar
Danielle Devens
Danielle Reulen
Dave Mattheijs
Denise Baumsteiger
Desiree Goris
Dion Dullens
Dionne Oberdorf
Dirk Paulissen
Doeke Krikke
Dwight Hoever
Ed Bastings
Elisabeth Oosterbaan & Marcel Maessen
Elsbeth Hammes
Eric van Arragon
Esther ten Brink
Evelien Takken
Fernando van Dijk
Floor Beaujean
Frank Goijen
Frans Lassauw
Frenk Lahaye
Gaby Bovens
Georges van den Eshof
Ghazal Sarandib
Ghislain van Kan
Ghita Salvino
Giuseppe Castronovo
Grace Innemee
Guus Bischops
Gwen Blankestijn
Harie de Bruijn
Helen & Kees Aart van der Meijde
Hélène Troisfontaine
Henk Beekman
Henriette & Ben Savelkoul
Henry de Jong
Hub Hartmans
Ieneke Hermse
Ilona & René Schols
Ineke Eurlings
Ineke Meijer
Ineke Sniekers
Inge Köke
Inge Wienen
Ingeborg Gramberg
Ingeborg van der Plas
Ingrid & Jo Veulemans
Ingrit Reuterink
Irma & Leon Cabo
Jacqueline & Dennis Hoever
Jacqueline & Peter Spijkers
Jacqueline Verheesen
Jan Geyselaers
Jeanny & Pierre Willems
Jean-Pierre Pitors
Jef Last
Jenny Meessen
Jill Reumers
Jo Gulikers
Jo Peeters
Jo Smeets
Joëlla Postulart
Joey van der Meijde
Johan Fonteijn
Johanne Klungel
John Beijers
Jolanda Bakker
Jolanda & Jos Claessens
Jolein Kohlen
Jordy Smitsmans
Jos Pieters
Jos Schmeitz*

Jos Wauben
José Brands
Josette van der Heijden
Karel Walda
Karin Timans
Kaylee van Geffen
Lara & Ben Vluggen
Leo Daemen
Lexy Grispen
Lieke Hermans
Lilian & Arno Hertogs
Lilian Smeets
Linda Polman
Lizeth Heijnens
Lode Meijers
Lorraine Gillissen & Cliff Reumers
Lucienne Meertens
Ludie Scheffers
Marc van de Ven
Marcel Anten
Marcel Kamphuis
Marcel van Oppen
Marcia Stassen & Tonny Uiterwijk
Marco Prickaerts
Marga & Jung Kaumanns
Maria & Winfried Kooijman
Marie-Anne Breuer
Marie-Jeanne Reede
Marie José Essers
Marion Janse
Marion Maassen
Marion & Sjack Menten
Marion Olzheim
Marion Rings & Frank Vinck
Marion & John Wagemans
Marjella Kesler
Marjo Hendriks
Marjo Kempen
Mark Verschuren
Marlène Nauts
Maureen & John Lenaerts
Mex Ackermans
Michel Thewessen
Miep Stoutjesdijk
Miets & Jos Scheijen
Mireille Voncken
Miriam Scheeren
Mirjam & Ger Kuiper
Monique Bonfrère
Monique Frissen
Monique & Bert Hardij
Monique Jongen
Monique Mertschuweit
Nancy Ackermans
Nancy Snackers
Natasja Cabo
Net Notermans
Nicole Brunenberg
Nicole Crijns
Nori Verhoeven & Koen van der Linden

Pascalie Lennertz
Pascalie Savelkoul
Patatina Heijligers
Paul Maassen
Peggy Dautzenberg
Peggy Pieters
Peter In de Braekt
Peter Jeurissen
Peter Sonneveld
Peter Visser
Petra Faarts
Petra van de Heuvel
Phil Bekkers
Rachel van Kranenburg
Ralph Kaumanns
Ray Armstrong
René Bemelmans
Ricky Schols
Rina Romans
Robert Essers
Roderick MacKay
Roger Ackermans
Roger Cornips
Roland Brouwers
Romana Bulenda
Ron Frijns
Ronald Schrooijesteijn
Ronnie Prickaerts
Ruud Scholten
Sandra Dams
Sandra Huisinga
Sandra Meijering
Sandy Quodbach
Sanne Lijesen
Sanne Sijstermans & Noud van der Linden
Sara Humady
Sem Ackermans
Soe Janssen
Stan Derkx
Stef Ackermans
Stephanie & Patrick Dreezens
Susanne Kurniawan
Tamara Oosterbosch
Theo Romeijn
Thijs Verstappen
Tiny Romans
Tonny Dullens
Tony Pluymakers
Trudy Mertens
Veerle 's Hertogen
Vera Haremaker
Veronique Janssen
Vicky van der Heijden
Vito Slijpen
Wendela van Bladel & Hans Meertens
Wendy Quaadvlieg & Ron Crutzen
Wiel Erens
Wilma Kamoen
Yvonne Geijselaers

*Opgedragen aan Mia Meertens-Piets (1925-2018),
een moderne, meedenkende, lieve en soms best wel ondeugende vrouw*

2018

*weer is een jaar
voorbijgeleden
behoort 2017
tot het verleden*

*is een periode
die telkens achterblijft
welke door archivarissen
wordt ingelijfd*

*en verhalen ingekort
totdat ze passen*

*en vanaf nu
is de eenentwintigste eeuw
eindelijk volwassen...*

© &A – 2018-01-01

Raar & Lekker (& Leuk?)

Zomaar een allerlaatste zondag van het jaar 2017. Vanachter het woonkamerraam, starend met een frisse blik, naar buiten en volgend de honderden blaadjes die door een straffe wind in een verdoken hoekje aangroeien tot een, zo lijkt het, bruine tuinduin in een groen vlak landschap. Onwillige blaadjes worden rondgeblazen naar andere hoeken waar de wind schijnbaar de spelbepaler is en de blaadjes tikkertje lijkt te laten spelen totdat ze moe zijn. Rare gedachtegang in een verdere, ook rare wereld.

Een rare wereld van bijna 15 graden Celsius, met gezondheid zoekende joggers en trimmers in korte broek en t-shirt die hun calorievretende kilometertjes maken. Geen wolkje adem zucht zichtbaar uit hun mond. Honderden tere madeliefjes neigen intussen hun witte kopjes voor de wind en ik herinner me opeens dat ik gisteren, 30 december(!), langs de weg tientallen vrolijk bloeiende narcissen ontwaarde. Hartje winter! Het moet niet gekker worden in deze rare wereld waarin ik kijkend en denkend een lekkere bak chocomel nuttig en een door een ander zelfgemaakte wafel tot mij neem.

Mijn gedicht voor 1 januari is al klaar. Zomaar ontsproten tijdens een zondagochtendlijk ritje door de, ontwakende, dorpse stad. Nu leg ik dus al een verhaaltje vast voor 2 januari, zodat ik na een, ik denk, laatnachtelijke jaarwende op 1 januari rust kan nemen. Rust om, na al die feestelijke dagen, weer op

adem te komen en verder te werken aan mijn toekomst. Een toekomst die gelukkig in raadselen gehuld is. Dat houdt het lekker heel erg spannend. Lekker levend van en naar een nieuwe, plukkende dag.

Het gedicht, dat laat weten dat de eenentwintigste eeuw volwassen, heel snel volwassen is geworden. De jaren regen zich aaneen als kralen in een ketting. Achttien jaren jong al, is nu deze eeuw. Tweeëndertig jaren verder en hij ziet Abraham. Ik nip aan de beker en vraag mij af hoe oud ik dan wel of niet ben. De som is eigenlijk niet zo moeilijk. 1954 plus 100 min 5 is 2050. Dat maakt, slik... 95.

Vijf-en-negentig! Zou ik

er dan nog zijn? Zou ik dan nog schrijven? Zou ik dan nog helder kunnen denken? Nog lopend mobiel zijn? Niemand die het weet. Zelfs ik niet. Wat ik wel weet en hierbij vastleg, is dat, mocht ik er dan nog zijn, ik het glas zal heffen op 50 jaar 21ste eeuw en gelijktijdig mijn 95ste verjaardag zal vieren. Je bent hierdoor alvast uitgenodigd voor dat feestje. Neem dan wel even de uitnodiging mee...

Extra

“Sjat?”

“Jahaa?”

“Zèts diech de wekkah?”

“Okee, hoe laat wil je dat dat onding morgenvroeg begint met tetteren?”

“Tech mot um negah oor bij de tandarts zien, doech mer half ach.”

“Okee, dan stel ik hem in op twee minuten over half acht.”

“Twie minute euvah half ach? Boerum dat?”

“Dan kun je twee minuten langer slapen.”

“Wat is dat veur get raars? Twie minute latah?”

“Nou, daar heb ik eens lang over nagedacht.”

“Wienieh?”

“Enkele nachten geleden.”

“Tech dach tots diech snachs sleeps.”

“Dat doe ik ook. Maar in mijn slaap broeien er soms heel mooie ideeën die later van nut kunnen zijn in mijn en in een ander mensenleven.”

“Zeet heer hiel ónbesjeije.”

“Ahum...”

“En wat höbs diech daan in diene slaop oetgebroujd?”

“Dat, als je twee minuten langer slaapt, dus de wekker twee minuten later laat aflopen, je over een jaar geteld 730 minuten extra slaapt, dus extra rust hebt.”

“Jahaa?”

“Dat zijn ruim 12 uren extra slaop per jaar. Tel uit je rust.”

“Boes diech snachs euver nao ligks te dinke. Piejoew.”

“Maar die uren rust tellen wel, toch?”

“Die tèlle zekah. Mer este noe saoves twie minute ieder geis sloape, hoofste dee wekkah neet twie minute later te zètte. Dat is toch aoch logies. Neet daan?”

“Eh... goeienacht.”

“Slaop lekkah enne...”

“Jahaa?”

“Missjiens zowste aoch gewoen door kinne sloape, daan hoofste snachs neet te breuje, enne...”

“Jahaa?”

“Laot dat breuje toch mer aon de kippe euvah...”

“...”

© &A - 2018-01-03

Edmondriaantje

*Wie gesproken woorden geloofd, kan onzichtbaar schrijven
Wie onzichtbare woorden leest, kan onhoorbaar denken
Wie fluisterende woorden hoort, kan heel goed luisteren
Maar hij die de leugen koestert, kan beter zwijgen...*

© &A – 2018-01-04

Stilte-indrukken

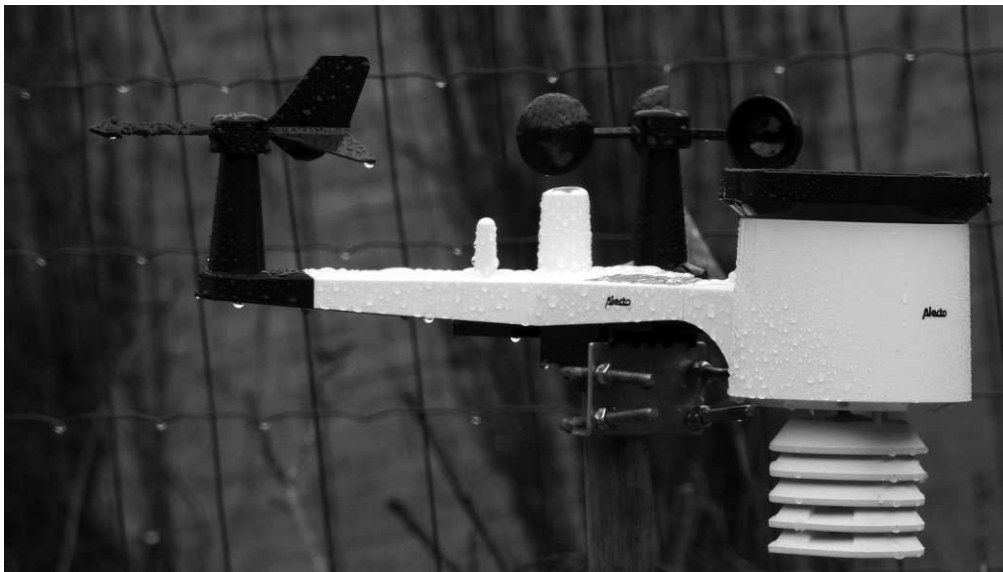
Nu de eerste jaarstorm ons heeft laten weten dat met het weer nog steeds niet te sollen valt, is het nu uitkijken over een meer dan rustige maar ruisende binnentuin. Het hemelse dak van de tuin is één grote grijze wolk die reikt tot ver buiten mijn ogend bereik. De skeletten van de winterbomen reiken kaal naar boven, wiegen zich héél stilletjes in minder dan een zuchtje wind.

De vijver kabbelt in een soort van pauzerende verpozing de golfjes kwakkelend over het oppervlak. De tuin zelf ziet er verlaten, leeg en onverzorgd uit. Snakt naar nieuwe kleurige bronnen die de ijdelijkheid van de tuin opnieuw zullen moeten gaan benadrukken. Straks, als de animo, de zon en vooral de temperatuur stijgt.

De gouden vissen, in veelal witte uitdossing, sukkelen in een zacht zwiepend winterdrafje door hun vochtige oase van water en luchtige bubbels. Af en toe mist er een de grens tussen water en oppervlak en hapt gretig in het koude luchtledige om daarna weer snel in het water te verdwijnen.

Kraaien spelen hoog in de lucht hun spel van de vooruitgang, omdat achteruitvliegen nog niet bij hun is opgekomen, niet voorkomt in hun manier van vliegend leven. Het zou wat zijn, vogels die opeens hun eigen ik in de achteruit gooien en terugkeren op hun vleugels. Ik zie het, in een gedachtelijk koudetranenbeeld gevat, voor en boven mij gebeuren. Ik moet er even om glimlachen. Maar de glimlach verdwijnt ras als ik de koude via mijn voeten mijn lichaam binnen voel trekken.

In redelijk rap tempo voor iemand die in alle rust de overblijfselen van de koude stiltestorm staat waar te nemen, keer ik op mijn schreden woonstwaarts, bij de voltoerige radiator en vooral achter het koudebuitensluitende raam. Daar zet of sta ik mijn indrukken in stilte voort. De wind trekt voorzichtig

aan. Het wiegen van de takken wordt alweer enig zwiepen, de uitgebloeide vlinderstruiken buigen alweer en de windmeter doet waarvoor hij ontworpen is. Rondjes draaien op gevangen wind. De windrichtingaanwijzer, prachtig Wordfeudwoord trouwens, weet even niet uit welke hoek de waait en waait dus maar met alle winden mee.

De nieuwe storm is nog niet aanwezig, wel al voel-, meet- en zichtbaar. Het zal niet de laatste zijn in dit nog prille jaar. Ik draai me om en neem plaats voor het breedbeeldige scherm. Mijn vingers reiken naar knopjes. Knopjes om in te drukken en indrukken dan weer om vast te leggen. Dus, bij deze, ingedrukt in stilte, mijn stilte-indrukken. Van de donderdag...

© &A – 2018-01-05

Lögica?

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Moeten we echt door dit pokkeweer naar buihuiten?”

“Mind your words, Cidsje.”

“Ja maar, kijk eens... beter... probeer eens door de ramen te kijken. Je ziet door de stromende druppels langs de ramen de regen buiten niet meer. Ik ben toch geen zeehond.”

“Klopt, Cidsje. Maar je zal toch je plaxque moeten doen. Dat gaat echt niet binnen gebeuren hoor.”

“Ja maar... kijk dan. Die regen. Je bent geen dierenbeuheul, toch?”

“Dat zeker niet.”

“Wacht. Weet je wahat?”

“Oh jee...”

“Als ik nou eens zo’n poepzakje, zo’n caxquezaxque opeet...”

“Jahaa?”

“En daarna mijn caxque doe, dan, dan is het toch al verpahakt. Kan het zo in de vuilbak. Niet dan?”

“Eh...”

“Dus, waar zijn die zaxques?”

“Kom aan, Cidsje. Even snel naar buiten. Ik moet ook hoor.”

“Buiten je caxque doehoen?”

“Met je meewandelen, giterd.”

“Zucht...”

“Ook zo.”

En daar ga ik dan. Heb door steeds te treuzelen en de snoehoepebak te plunderen toch nog enkele belangrijke minuten weten te winnen en wanneer we onze eerste stappen buiten de deur zetten en ganzen het luchtruim gakscherend gek maken, zijn er nog slechts enkele spattende druppels voelbaar. Maar toch sleep ik met mijn pootjes over de grond alsof ik van die grote zwemvliezen aanheb want vochtig is de bodem en soppend de grond. Het zij zo. Het leven van een Parson Russell gaat niet altijd over rozen, soms over en vooral door de modder.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat zou het toch mooi zijn wanneer wij, Parsons, ook konden vliegen.”

“Huh? Maar er zijn toch al vliegende honden.”

“Eh... ik spreek over Parson Russells, bahaas.”

“Tjah, en wat zou het voordeel zijn?”

“Dat ik dan geen modderende pootjes en getectyleerde onderbuik zou hebben. Dat scheelt natuurlijk in het gebruik van badlakens om mij schoon te masseren en uiteraard ook in de kosten van het wassen van die lakens.”

“En hoe moet dat dan met je caxques. Als die uit de lucht vallen wordt het een spetterend vieze bezigheid. Om maar niet te spreken over de lengte van het lijntje waaraan ik jou zou moeten houden.”

“Als je mij gewoon los zou laten vliegen zou ik het water opzoeken om mijn caxque te doen. Dan is mijnen poep schoon en het caxque verdwenen.”

“En jouw lijfje doornat. Moet ik alsnog de badlakens tevoorschijn toveren om je af te drogen.”

“Is daar geen andere oplossing voor?”

“Jou in de wasdroger stoppen?”

“Eh... dan lijkt me wandelen toch wel de meest voor de poot liggende oplossing. Kijk je uit voor die modderpoehoel!”

“Föck!”

“D’n dzjuu, bahaas, praat je nu ook al Zweeds?”

“Grömb...”

“Ja dus.”

© Cid – 2018-01-06

Genöt?

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Ben jij uitgeslapen?”

“Ikke al een tijdje.”

“En je ligt nog altijd op jouw bankje van immerrust.”

“Daarom heet het ook zo. Immer altijd rust.”

“Jahamaar, als je uitgeslapen bent, dan sta je toch op en maakt voor mij het noehoentje klaar.”

“Cidsje, hoe kan ik nou opstaan als jij als een betonblok bovenop mij ligt te ronken.”

“Ikke? Betonblok? Ronken? Dakanniehie.”

“En waarom kandannie?”

“Betonblokken ronken niet! Hihhi...”

“Kom aan, als jij je even wilt verheffen dan kan ik aan de noentjesslag.”

“Wacht, ik spring van je af. Heb je een parachute? Whahahawaf!!”

“Grmbl... dadelijk vergeet ik gewoon jouw noentje te bereiden, kijken en horen wat je dan doet.”

“Dan ga ik keihard liggen joenken, kijken wie dan toe wil geven.”

“Wedden?”

“Eh, neen. Ik spring wel. Zie je dadelijk in de keuken.”

Niet veel later hang ik met mijn knappe koppie in de noentjesbak en vul mijn strakke lijfje met een noentje van de lekkerste soort. Ik ben best wel weer tevreden over de zorgzaamheid van baas.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Ik zie op mijn g’rloge dat het uurtje uitbuiken voorbij is. We kunnen weer aan de wahandel.”

“Dan pak ik even mijn bodywarmer, mijn hoed en de camera.”

“Vergeet je mijn riem niet?”

“Huh, sinds wanneer vestig je daar de aandacht op?”

“Eh... foutje. Laat die riem maar.”

“Niks hoor, netjes het halzig bandje om, riempje bevestigen en aan de slag.”

“Wandel, bahaas.”

“Whatever... en kijk eens. De zon wil nog gaan schijnen vanmiddag.”

“Werd ook verdikkemedullekes nogantoe tijd, zeg.”

“Lekkerrr... kijken of ik wat leuke foto’s kan schieten.”

“Moet ik mee opletten?”

“Als je tijd en zin hebt, mag dat uiteraard.”

“Dan zie ik nu al minipaddekrukjes. Daar, op die stronk.”

“Krukjes?”

“Jahazeker, dat kun je toch geen stoelen noemen.”

En we taffelen weer driftig verder. We, of beter, baas begroet Paulus de Boomkabouter die zijn hond de bermen kaal laat grazen. Vreemde hond. Volgens mij doet die ook geen *caxques* maar produceert die flatten van de meest koeise soort. En neen, ik lust nog steeds niet de snoepe die hij mij aanbiedt.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Kijhijk die eendjes. Als je nou de camera richt op dat pluizenpicky krijg je een mooie. op-het-ver...”

“Verkeerde-been-foto. Goed idee, Cidsje.”

“Ik heb altij...”

“Jaja, is göd.”

“Je spreekt nog altijd Zwööds, Zweeds.”

“Öh jä?”

“Ja...”

© Cid – 2018-01-07

Mini- en monnions

“Wat geis diech dizze zóndag doen?”

“Eh... eerst ontbijten en dan mijn nieuwe boek verder redigeren.”

“Höbste al eine titel verzonne?”

“Yep. Eentje die heel veel zegt en waar je de komma willekeurig tussen de woorden kunt plaatsen.”

“Spannend. Wie geit 't boek heite?”

“Dat is nog geheim.”

“Leuke titel. En boe mot de komma kommah?”

“Eh...”

“Grepke!! Meh iech gaon de boel heij binne get opruime. Get doeze vólle mèt van alles en nog get.”

“En dan?”

“De doeze towplakke.”

“Ah, oh kee. Dan hebben we de taken alweer verdeeld vandaag.”

“Prima. Daan verdeil iech noe 't broed, maaks diech d'n thee?”

“Oh kee.”

“Loer ins heij.”

“Aaagh, wat zijn dat?”

“Zuus te dat neet, dat zien Minnie-‘ns.”

“Wat zijn er dat veel. Wat moet je daarmee?”

“Die vin iech leuk.”

“Nou. Enge beestjes hoor.”

“Bieskes? Jông, dat zien pupkes. En loer ins nao dizze heij.

Dat is eine apaarte. Es iech dee good opdreij, daan... loer,

loer, loewah. Leuk, toch?”

“Nou, wat je leuk vindt. Ik ga weer verder met mijn boek.”

“Maag iech eve mètloe... Och nein, dat is geheim.”

“Juist.”

“Loer, loewah!”

“Wat nu weer?”

“Nog mier Minnie-‘ns.”

“Tjesses, waar haal je ze vandaan?”

“Oet de doeze. Zien ze neet leuk?”

“Nou. Heel erg leuk.”

“Zeet 'r hiel entoezias.”

“En wat kunnen die?”

“Niks... die zien gewoon leuk um nao te loerah.”

“Ga je ze tentoonstellen?”

“Nein, natuurlijk neejt. Die goon in e tuutsje en daan in ein does.”

“Oef... gelökkig. Ik vind het maar enge beestjes.”

“Bieskes? Jông, iech höb toch al gezach, dat zien pupkes.”

“Dan zijn het enge eh... pupkes. Ik ga weer verder.”

“Mèt dien geheim?”

“Yep.”

“Loer noe heij. Iech höb aoch eine reuze-minnie-‘n.”

“Ow nee, hè. En wat kan die?”

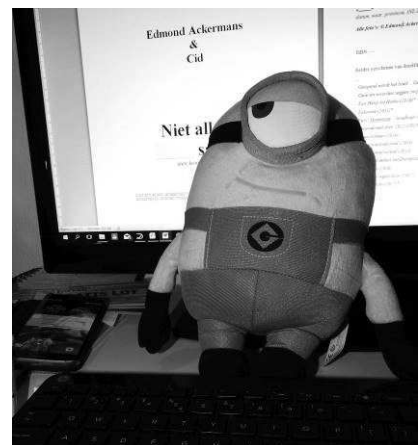
“Aoch niks, meh iech kin dao wel lekkah mèt knuffele.”

“Dus ben ik, vanaf nu, overbodig?”

“Meh nein jông. Diech bis miene supah-reuzah-Edmonnion.”

“Leuk. En wat wil jij, met mij, als jouw eh... supereuze-Edmonnion?”

“Dát... dat is mien geheim, dat vertèl iech nog wel. Ins.”

Koeters

Helemaal in beslag genomen door de redigeerwerkzaamheden voor mijn nieuwe boek, vergeet ik de klok, de tijd, alles. Middagmaal wordt overgeslagen, een 2-literfles lightse cola dan weer met pozen compleet achterovergeslagen. Dat daarbij wel eens de dop van de fles vergeten wordt los te draaien, veroorzaakt uiteraard een soort van drankprobleem. Een zucht die neigt naar domheid voorkomt dat het helemaal stil wordt in de redigeerkamer annex werkruimte annex woonkamerdeel om de hoek.

Mijn maag laat op een gegeven moment wel heel erg grommend en knorrend weten dat het tijd is voor wat vulling en gelukkig heeft lief gisteren teveel gekookt, of wij te weinig gegeten, waardoor ik vandaag kan genieten van een opgewarmde pot rijst met heerlijk, pittig toebehoren. Maar ook de schildpadden roeren zich, slaan met hun stevige schilden tegen de ramen van hun binnenverblijf. Ook zij schreeuwen in hoorbare, oorverdovende stilte om voedsel.

Mijn sneltreinvaart lijkt op een slakkengang maar toch geraak ik in de bijkeuken, open de bijkoeling en grijp naar en in de groentebak. Die is tot op de bodem, helemaal leeg. Dus, wil ik de diertjes rustig krijgen, dien ik toch even (even?) de redigeerwerkzaamheden in de pauzestand te zetten en naar de supermarkt te tijgen teneinde ook voor de paddele enige hongerstilligheid aan te schaffen.

Dus op naar de super. In de dorpse stad.

Met een zelfscanapparaat in de hand en een nu nog leeg boodschappen- annex voedselmandje sneur ik op zijn elfendertigst tussen de schappen. Grijp hier en daar naar wat levensmiddelen die ook mij in mijn verdere leven van pas zullen komen en daarna sla ik in in de groenteafdeling. Andijvie en worteltjes a la julienne verdwijnen in of beter op het mandje en tussen vlees en brood wandelend, bereik ik de kassa. Daar lijkt zich een opstootje voor te doen. Gelukkig niet aan ‘mijn’ scankassa, die is onbeheerd of zo je wilt, onbedamed, dus is wachten even noodzakelijk als afrekenen.

Een studentikoze klant met grote doppen in zijn oren, veroorzaakt nogal wat reuring. Hij spreekt een soort van koeterengels dat nauw verwant lijkt met het Belgische koeterwaals. Moeilijk verstaanbaar dus. Een medewerkster doet een lovenswaardige poging om hem zo goed mogelijk van dienst te zijn.

Medewerkster: “Messjeu, joe hev, wie zègs te dat, betaold. Baai de kessa.”

Collegaasje: “Betaole is peej.”

Medewerkster: “Ow yeah. Joe hev gepeejd wiz twentig joeroos. Zet is wot joe seej. Mer maai collega seis dat joe hev gepeejd wiz e briefje from ten joero. End joe must peej wiz e twentybiljet.”

Messjeu: “No, I paid avec veing eureau.” (Of zoiets)

Medewerkster: “Nonono, maai collega seis joe hev peejd te te wienig, wainig. Joe must peej naintien joeroos en vaiftien centen, dus eigelik, aigelik, is die ten joeroos normaal toe min. Joe begraip mie?”

Collegaasje: “Understend mie.”

Medewerkster: “Senk joe, daanke. Joe understend mie?”

Messjeu: “But lady, I have paid wizze 20-eureau-biejè..” (Of zoiets)

Medewerkster: “Zet is wot joe seej, mer eh... but ai geloof...”

Collegaasje: “Believ.”

Medewerkster: “Aai bieliev main collega. Dus aai vraag joe...”

Opeens word ik in mijn luistering gestoord: “Alles kinne skenne, menier?”

“Huh, oh... eh... jawel. Hier is mijn scanner.”

“Tot die lui gein Nederlands spreke. Dat is lestich. Dat is 18 euro en 35 cent.”

“Ik zal maar pinnen hè, om misverstanden te voorkomen.”

“Dat hat dee jong aoch motte doen, dan waor al die poppekas neet nudig. Bunneke?”

“Neet nudig... Eh... niet nodig. Fijne avond enne... sterkte voor jullie allemaal.”

“Daanke, menier.”

En weg ben ik... Naar huis, naar mijn schildpadden en mijn werkse zaamheden en... om van dit alles een mooi verhaaltje te maken. Voor de lezers, als waarschuwing. Want een goed gepin is het halve werk. Of zoiets...

Ronduit

Met een biologische tas vol lekkere nijen tigg ik van Plein Negentienhonderdzoveel naar de Avenue. Een bezoekje aan mijn eerst werksuite- maar nu werkruimtematen van voorheen en nog niet zo lang geleden staat op het programma en gelijk vier ik dan samen met deze voormalige kamerkornuiten het feit dat ik ruim 63 jaar geleden heel erg hard huilend en vooral met de ogen dicht, het eerste levenslicht zag. Zo, die zin is eruit, met slechts één komma.

Het weerzien en de begroeting zijn ronduit hartelijk en de tractationele versnaperingen ronduit heerlijk. Zowel warm als ook vingeraflickend. Wat wil je ook met van die verse *bruudsjes werrem sjink* en ‘Limburger’. Die gaan er gewoon en ronduit in als sneeuw voor de zon in een pas geverfde porseleinkast. Of zoiets. De meegeleverde Engelse drop wordt voor een later versnapermoment bewaard, maar zal zeker ook zijn weg vinden naar het binnenste der liefhebbers.

En als de *werm bruudsjes* de honger gestild hebben, komen de monden los. Worden de weder- en wetenswaardigheden van de afgelopen maanden gedeeld en hilarische momenten afgewisseld met serieuze momenten over werk, werkplekken en daarbij behorende cursussen, *assessments* en eventuele rollenspelen. Het hoort er blijkbaar allemaal bij als je onderdeel bent van een groot, veranderend arbeidsproces, waar ik geen deel meer van uitmaak. En eerlijk gezegd en geschreven, daar ben ik ronduit heel erg blij om. Dat ik al die veranderingen, wijzigingen, transities en toekomstplannen niet meer hoeft mee te maken of te doorlopen. Zou ik dan toch een vooruitziende blik gehad hebben?

Mijn brij: “Je hebt toch ooit verkondigd dat je een neefje was van ‘Jomanda’, dus...”

“Ja dat klopt, maar dat was meer als grapje bedoeld.”

“Ook grapjes kunnen getuigen van realiteitszin.”

“Zou je denken?”

“Ik denk altijd.”

“Okee.”

Op een gegeven moment gaat de werkzaamheid op een stokje en krijgen de hilaritaire momenten die zich de afgelopen maanden hebben voorgedaan, alle aandacht en menig lachsalvo slingert zich als een Tarzan in winterkleding door de werkruimte, verborgen achter hoge kasten. Dit soort momenten, dat is waar ik eigenlijk voor kom. Dat laat de herinnering aan mijn werkzame leven weer terugkeren. Waar werk en humor als een weegschaal elkaar in evenwicht hielden, wat zorgde voor de grote hoeveelheid werkplezier die ik al die jaren heb gehad en die ik nog altijd meetors in mijn rugzak vol met vrolijke arbeidelijke herinneringen.

Na die mooie conclusie is het tijd om afscheid te nemen. Van mijn voormalige werkruimtematen en van een grote ‘portie’ collega’s en collegaatjes die ik dan ontdek en tegenkom. Een kusje hier, een (soms héél dikke) knuffel daar, een ferme handdruk, een stevige schouderklop. Ze voelen allemaal heel goed en laten mij weten dat af en toe een bezoekje aan de voormalige werkplek ronduit belangrijk is. Maar weer terugkeren? Neen... Af en toe is ronduit mooi genoeg.

© &A – 2018-01-10

Edmondriaantje

*Als je in traagheid tempo ziet,
ligt pure onthaasting heerlijk op de loer...*

© &A – 2018-01-19

Soms

Soms hè, soms héél erg soms, heb je van die dagen dat niets lukt of wil lukken.

Dat je het overvolle keukenprullenbakje wilt leeggooien in de grote vuilbak buiten maar dat het hengseltje van het prullenbakje plotseling losschiet en alle troep die zich in het bakje bevindt, over de keukenvloer verspreid wordt.

Dat je de sleutel van de buitendeur wilt gebruiken maar hem pas na héél lang zoeken en veel vloeken vindt en dan opgelucht zuchtend in het sleutelgat kan duwen en omdraaien.

Dat je de vogeltjes buiten voorziet van vers voer maar vergeet of niet ziet, dat er zich een plas water onder de voedertoren bevindt en je dus met twee voeten in die plas trapt.

Dat je de kleinere waterschildpadden, die nog niet in koude slapend kunnen overwinteren, wilt voorzien van vers water en het te vervangen water via de tuinse slang niet in de daarvoor bestemde emmer maar over de vloer (niet de keuken-) laat stromen.

Dat je de computer aanzet maar deze geen verbinding wil maken met de wifibox, ook niet na verschillende potverdorsche en smekende aandringsels.

Dat je een cd in de speler legt met de grootste hits van Tasmin Archer maar dat er geen muziek van Tasmin uit de speakers schalt.

Dat je het keukenservies staat af te wassen en een bord zich zelfstandig maakt waardoor dit over de (jaja) keukenvloer stuitert en in diverse delen uiteenspat.

Dat je een ham (ik lust nog steeds geen boter) wilt besmeren met pindakaas en vervolgens wilt beleggen met hagelslag maar dat er geen pindakaas te bespeuren is in de voedselvoorraadkast maar wel een grote doos met hagelslag waarvan je de inhoud dan maar spreidt over de ham (ik lust, etc.) en die korrels gewoon van de ham afrollen over... juist, de keukenvloer.

Dat je, als oppasvriend, met de *labranoir* of *labrad'or* Sam naast je, heerlijk aan het wandelen bent maar opeens breekt het best wel sterke lijntje.

Dat je aanschuift voor het breedbeeldige scherm om een doodgewoon en doordeweeks verhaaltje voor Facebook te schrijven maar dat, op het *moment suprême*, alle inspiratie ontbreekt.

Kortom, je hebt dus soms van die dagen dat gewoon niets lukt, alles misgaat of in de soep draait. Maar en nu komt het... ik had zo'n dag dus niet. Alles wat ik deed en ondernam, lukte gewoon of ging goed. Geen zoi in de keuken, geen voeten in de plas, geen water over de vloer (niet de keuken-), wél pindakaas aanwezig in de voorraadkast. Ook geen Sam die ervandoor ging maar gewoon netjes aangeliënd naast me bleef wandelen. Alleen... de gft-bakken waren al geleegd, zo liet een opletende straatbewoner mij weten, toen ik die bak laat in de ochtend aan de straatkant plaatste. Maar die bak had ik dus gisteren al klaar kunnen zetten... dus dat telt lekker niet.

© &A – 2018-01-11

Edmondriaantje

Spontaniteit is de (h)eerlijkste levenstijd...

© &A – 2018-02-12

logisch

*dagen
maanden
jaren
gingen voorbij*

*alles ging goed
zijn gang zo leek
maar zat niet mee
dat bleek*

*bij het moment
van beseft
van anders
beter mooier*

*maakte de ogen open
de oren dicht
en luid
sprak het hart*

*de deur naar het verleden
ging dicht
met als besluit
nooit meer achteruit*

*opluchting en vreugde
is het gevolg
en ook de rest
een logisch vervolg*

© &A – 2018-01-12

Dubbel

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat kijk je lodderig uit je ogen?”

“Dank je.”

“Ja, je kijkt alsof je vanachter twee wallen de wereld in de gaten houdt.”

“Tja, Cidsje. Ik ben vanmorgen heel ernstig vroeg uit mijn slaap gerukt. Tot tweemaal toe zelfs. Ik lag gisteravond vrij laat in bed en kon de slaap moeilijk vatten. Toen ik eindelijk wegzong in het moeras van Morpheus denderde opeens een vliegtuig over. Pal midden in de nacht, compleet ongeveer.”

“Oef, dat is nooit leuk. Maar dan zak of val je daarna toch gewoon verder in dat moeras.”

“Dat is ook gebeurd, maar tegen de ochtend was het wéér prijs. Twee keer vlak achter elkaar twee, volgens mij, grote vliegtuigen. De ramen trilden net niet weg. Alleen mijn slaap, die was wel weg.”

“En nu loop je met je hoofd onder de arm en de ogen achter twee joekels van wallen. Gelukkig is het nog schemerig, anders zagen de voorbijfietzers je ook nog aan voor een gluurder. Of zoiets.”

“Gelukkig wel, ja. Maar dat ze niets doen aan die geluidsoverlast. Het wordt steeds erger. Die lui die werken bij Maastricht-Aachen-Corendon-Airport zullen wel ergens ver weg van dat vliegveld wonen en ervoor gezorgd hebben dat die vliegende tuigen niet over hun huizen scheren.”

“Ach, bahaas. Nu krijg ik opeens een idee.”

“Jij een idee, ojee.”

“Yep, enne... lach niet. Dit meen ik serieus.”

“Dan laat maar eens horen.”

“Nou, gelet op het feit dat ze in de dorpse stad een grote tunnel hebben aangelegd lijkt het mij...”

“Ow nee, hè, Cidsje. Toch niet een tunnel.”

“Laat mij nou uitpraten.”

“Okee, sorry.”

“Het hoeft geen ondergrondse tunnel te zijn maar wel overdekt. Als je een tunnel bouwt moet je eerst uitgraven en dan vloer, wanden en een dak storten. Bij een overdekt vliegveld hoeft je geen diepe, brede, grote sleuf te graven. Je bouwt alleen de vloer, wanden en dak. Dat scheelt ook in de kosten.”

“Ja maar, een overdekt vliegveld...”

“Wacht nou even. De vliegtuigen hoeven dus niet onder de grond te duiken om te landen.”

“Ja maar...”

“Ze duiken gewoon die tunnel in en het geluid wordt geminimaliseerd. Je hebt dan minder overlast.”

“Ja maar, hoe gaat het dan met opstijgen?”

“Gewoon, zoals ze in de dorpse stad die tunnel gebouwd hebben. Een overdekking in twee lagen.”

“Ja?”

“In de onderste tunnel landen ze en vanaf de bovenste stijgen ze op. En als je die bovenste tunnel ook nog redelijk schuin omhoog laat lopen zijn de vliegtuigen al een stuk in de lucht onderweg of bovenveld, waardoor het geluid ook een stuk minder is, wordt, zal zijn.”

“Maar dan worden het wel héél erg brede tunnels want die vleugels enzo. En ook lang.”

“Dat lange kan je oplossen volgens het vliegdekschipprincipe, bahaas. Je schiet de opstijgers de lucht in met een joekel van een katapult en de landers vang je op met stevige elastiek.”

“Maarre... denk je dat zo'n vliegveld ooit rendabel wordt? Dat gaat toch miljarden kosten.”

“Ja en? Jij hebt tegenwoordig toch niet veel meer om handen enzo en er is genoeg know-how bij die bouwers van die dubbeldekselse tunnel. Als jij er een mooie businesscase voor schrijft, zal ik die verdedigen bij de mensen die hierover gaan. En die hebben naar zo'n geldverslindend prestigeobject altijd heel grote oren, nog grotere ogen en verdomd grote gaten in hun hand en en en... daarenboven, weinig verstand. Dus dat komt helemaal goed.”

“Denk je?”

“Ik wel... zij niet.”

“Dan komt het goed.”

“Zekah wetah!”

© Cid – 2018-01-13

Zwaar

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Hoor je hem niehiet?”

“Wie, wat, welke?”

“De bel van de voordeuheur.”

“Och, ik dacht dat ik aan het dromen was.”

“Tjemmig, wie droomt er nu over deurbellen?”

“Ik niet. Maar wil je je van mijn buik verheffen dan kan ik de deur openen.”

“Waar is mijn parachute, want dit is me toch een hoogte...”

“Grapjas. Kom hier, aan de kant.”

“Nou nou nou, rustig aan, hoor.”

“Pfft, dat is moeilijk rechtkomen. Gauw naar de deur. Dadelijk is de beller alweer weg.”

Even later komt baas terug met een pakketje in zijn hand. Hij ritst de sluiting van het pakketje open en een dik, frissig groen boek verschijnt. Ik lees een titel: ‘Niet alleen maar samen’ en en...

”Bahaas? Wat is dahat?”

“Dit, Cidsje. Dit is óns nieuwe boek. Kijk eens, is het geen mooi exemplaar?”

“Nou, het is wel héél erg groen.”

“Maar zo, in het algemeen, met de foto?”

“Fohoto? Waar sta ik?”

“Onder de foto, Cidsje.”

“Maar niet op de foto.”

“Eh, eh... Ja zekah, rechts naast mijn schaduw. Dat is jouw schaduw.”

“Maak dat de koehoekoek maar wijs, bahaas.”

“Kat, Cidsje. Ik maak alleen katten iets wijs. Maarre... Jah zekah, dat ben jij.”

“Dan is het goed. En dan is het ook een geslaagde foto. Want zonder mij of mijn schaduw...”

“Jaja, is goed. Maar wat vind je er nu dan van?”

“Tjemmig, dik en en zwaar. Wat weegt dat wel niet?”

“Dik één kilo, Cidsje.”

“Oh kee. Zullen we dan nu even een wandelingetje maken?”

“Mij best. Wacht, ik maak eerst een foto van onze boekenverzameling. Staat altijd leuk op Facebook.”

“Moet ik er ook bij?”

“Mag, hoeft niet.”

“Dan doe maar zonder mij. Snoep ik nog even van de snoehoepe.”

Tien minuten later zijn we dan toch op wandelweg. Baas lijkt heel vrolijk te zijn. Hij hupst nog net niet de takjes onder de bomen vandaan.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Ben je soms blijhij?”

“Jah zekah. Ik ben altijd blij als er weer een mooi boek van mijn hand en jouw poot verschijnt.”

“Dat zal de bezorger niet zijn. Blij.”

“Hoezo, niet?”

“Met zo’n zwaar boek. Als je nou eens op dieet ging, dan zou jouw schaduw minder zwaar worden en wordt het boek dus lichter.”

“Hah-hah-hah... wat zijn we grappig.”

“En de bezorger blij...”

“Grmbl...”

Van de leiband, de boter, de spiegel & de winkel...

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat een triestelige loosheid weer vandaag.”

“Tja. De ene vrijdag is de andere niet. Zo schijnt de zon en zo schijnt de mist...”

“Huh?”

“... te regeren. Ik was nog niet uitgesproken.”

“Is dat alleen maar mihist?”

“Neen, er zit ook iets van smog in de lucht.”

“Smoking?”

“Smog. Troep die je inademt en niet ziet. Alleen als de concentraties hoog zijn.”

“Maar als die consequentaties hoog zijn, dan kunnen wij er toch onderdohoor?”

“Eh... laat maar. Wij concentreren ons op wat we zien. Okee?”

“Ohokay. En wat zien we?”

“Triestige loosheid. Zoiets?”

“Je lijkt wel een papegaai. Dat zei ik ook al.”

“Sorry. Maar kijk, de meeuwen lossen de grijsheid een beetje op met hun witheid.”

“Dat doe ik al jaren, bahaas. De grijsheid met mijn vrolijke witheid oplossen.”

“Dat is algemeen bekend, Cidsje. En dat zal hopelijk ook zo nog een tijdje blijven duren.”

“Die triestige loosheid of mijn vrolijke witheid.”

“Inkoppertje, Cid. Vul hem zelf maar aan.”

“Hihihhi... och kijk, dat bord, bahaas. ‘Honden aan de leiband.’ Wil je me nu subiet losmaken.”

“Waarom?”

“Nouhou, de honden moeten aan de leiband, zegt dat bord. Maar ik ben een Parson Russell van de meest Terriëse soort. Dus...”

“Maar je bent wel wit. En witte honden moeten ook aan de leiband. Zegt het bord.”

“Goh, wat ben je een snuggere snuggles, tjemmig.”

“Wie niet slim is moet snugger zijn. Zei de olifant toen hij door de koelkast banjerde en zijn pootsporen in de boter achterliet. Of zoiets.”

“Waar haal je die onzin vandahaan, bahaas.”

“Vanonder mijn hoed, Cidsje.”

“Foi, foi, fohoi.”

“Spreek je nu Frans of dialect?”

“Welke dia lekt, bahaas?”

“Eh... ik maak foto's.”

“Oh ja, dat was ik vergeten. Ook van boomspiegels?”

“Boomspiegels? Ik zie er geen hangen.”

“Op het water, bahaas. Goh, waar is jouw intelligentie

gebleven?”

“Ik hanteer nu mijn grappigheid, Cidsje. Maar blijkbaar is die te hoog gegrapp... gegrepen voor jou.”

“Als de spiegel laag hangt, niet.”

“Huh?”

“Dat bedoel ik. Nu is mijn humor weer voor jou te hoog.”

“Zullen we dan maar met beide voeten en alle poten op de grond blijven?”

“Lijkt me verstandig, kunnen we ook niet hoog vallen.”

“Dzjuust. Wacht ik maak een foto van jouw boomspiegel en dan kunnen we weer huiswaarts, offe...?”

“Niks, offe. Huiswaarts. Ik moet nog van deze onzin een verhaaltje breien en jij moet de foto's uitzoeken. Dus werk aan de winkel.”

“Waarom is het eigenlijk ‘werk aan de winkel’ en niet ‘werk in de winkel’?”

“Zoek dat zelf maar uit. Ik ga hier linksaf. Mag ik de sleutel? Dan open ik de deur.”

“Van de winkel?”

“Pfff...”

© Cid – 2018-01-15

Dolores

Christy Moore, Luka Bloom, Joannie Madden, Eleanor McEvoy, Mary Black, Michael Flatley, Jean Butler. Zomaar wat namen die in mijn hoofd opkwamen nadat ik een berichtje op Facebook tegenkwam waarin kond werd gedaan van het verscheiden van Dolores O’Riordan. De korte melding deed mij verdriet, maar eigenaardig genoeg was ik opeens ook dankbaar. Dat ik dankzij Dolores en haar groep ‘The Cranberries’ de Ierse muziek ontdekte. Ja, de Chieftains kende ik al, maar daar bleef het heel erg lang bij.

Tot het jaar 1992 toen ik, tijdens mijn dagdagelijkse cd-winkelp plunderingen de cd ‘Everybody else is doing it, so why don’t we?’ opeens in mijn handen had. Van ‘The Cranberries’ had ik nog nooit gehoord, maar een stemmetje (mijn brij, toen al?) in mijn hoofd fluisterde zachtjes: “Kopen. Krijg je nooit spijt van!” En zoals zo vaak, kocht ik op mijn gevoel een cd. Deze cd was het enige exemplaar dat de vogelzangse winkel op voorraad had en nieuwsgierig en vooral ongeduldig sneurde ik naar dat markante, marmeren gebouw aan de Akerstraat in dat plaatsje aan het einde van de A79.

De cd ging daar in de cd-speler annex cassettespeler annex radio en ik was, zeker nadat ik de openingssong ‘I still do’ en het daaropvolgende ‘Dreams’ hoorde, verkocht. *Flabbergasted* in goed Nederlands. Ik liet de cd aan een aantal collega’s horen maar die waren niet écht onder de indruk. Dat waren zij pas, dik twee jaar later toen ‘No Need to argue’, met het overbekende ‘Zombie’ voor een totale doorbraak zorgde. Maar toen was ik al twee jaren fan.

En als ik fan werd van een groep, ja dan was het fanhek van de dam. Dan moest ik zoveel mogelijk materiaal vergaren en dus ging ik ergens in die vroege jaren 90 op zoek naar beeldmateriaal van de groep en vond uiteindelijk een videoband met een live-optreden in een Iers clubje. Waar en wanneer? *I don’t know*, want het geheugen laat mij in de steek en de videoband is – na de komst van de dvd-speler en het verdwijnen van de videospeler – in het afval verdwenen. Ik herinner me wel nog een typisch tappend dansje in die show en ik kwam er - na een gesprek met een Ierse jongedame in Westkapelle - achter dat dat dansje een typisch Iers dansje was en zij raadde me aan dat, als ik die dansjes mooi vond, dan vooral de show ‘Riverdance’ moest gaan bekijken. Die Ierse raad heb ik opgevolgd en zag de show diverse malen evenals enkele daarvan afgeleide shows.

Dolores en haar groep ben ik de laatste jaren uit het oog en vooral ook uit het oor verloren maar de liefde voor de Ierse muziek is door haar ontstaan en vooral... tot op heden gebleven.

Spijtig genoeg heeft Dolores nu het tijdelijke met het eeuwige verwisseld en zal haar unieke stem alleen nog via de gebruikelijke gegevensdragers en internetkanalen alsmede in de herinnering van mij en ontelbare fans voortleven.

Mijn eerste Cranberries-cd gaat – als een soort van muzikaal eerbetoon aan haar - in de speler en ik hoor die stem met dat markante hupje:

*I'm not ready for this, though I thought I would be
I can't see the future, though I thought I could see
I don't want to leave, even though I have to
I don't want to love you, I still do...*

De tekst stemt mij droef...

© &A - 2018-01-16

mijn

*vrolijke gedachten
zweven en zwerven
de horizon voorbij
is het heelal te klein
om ze te verbergen*

*rusteloos kroelen
ze onder het schedeldak
bocht na bocht
verschijnen ze plots
ligt er zomaar een pak*

*netjes ingebonden
met gevlochten touwen
en een grote strik
die losjes gaat
in alle vertrouwen*

*laat ik ze lekker
zwerven en zweven
want vrolijke gedachten
horen gewoon bij
mijn heerlijke leven*

© &A – 2018-01-17

Overlapp

Mijn ogen: “Daar komt er weer een.”

Mijn brij: “Wat?”

Ogen: “Een zelfmoordenaars met een tegeltje in haar hand.”

Brij: “Oef, dankzij jullie, zie ik haar.”

Ogen: “Maar zij ziet niets, alleen dat aanstaande grafsteentje in haar hand!”

Mijn rechtervoet: “Daar wil ze - denk ik – nog niet onder liggen, zal ik het rempedaal indrukken?”

Ik: “Doe maar.”

Rechtervoet: “Komtie.”

Mijn handen: “Zullen wij eens flink op de toeter rammen?”

Oren: “Doe maar, maar niet te lang. Denk aan ons.”

Handen: “Komtie!”

Mijn mond: “Piejoew, dat ging weer eens net goed.”

Zij, op de fiets kijkt even naar rechts met een blik van ‘hee, kan het wat rustiger?’ en rijdt vervolgens rustig door. Dit spelletje met de dood heeft ze weer overleefd, maar of zij zich daar bewust van is?

Brij: “Kan ik daar geen app voor verzinnen?”

Ik: “Heb je een goed idee? Kun je misschien veel geld mee verdienen.”

Brij: “Jij niet dan?”

Ik: “Ik verdien het niet, maar zal het wel kunnen uitgeven.”

Handen: “Daar zijn wij beter in.”

Ik: “Dan doen we dat samen.”

Mijn maag: “Denk je dan ook aan mij?”

Ik: “Daar denk ik altijd aan. Maarre... brij? Jouw idee?”

Brij: “Heel simpel.”

Ik: “Oh jee.”

Brij: “Ik ga een app ontwikkelen die pas actief wordt bij een snelheid van, pakk’ m beet, 8 kilometer per uur. Want langzamer fietsen doet omvallen, denk ik.”

Ik: “Is het dat?”

Brij: “Neuh... Die app blokkeert, op het moment dat de snelheid hoger is dan 8 kilometer per uur, alle andere apps, spelletjes, muziekprogramma’s, zelfs inkomende telefoontjes.”

Ik: “Het begint ergens op te lijken.”

Brij: “Wil de kamikazefietsers toch een blik werpen op het schermje, verschijnt er een grafsteen in beeld met als tekst: ‘Jouw volgende level *De Dood* is binnen handbereik. Blijf vooral op het scherm turen.’ Lijkt me een logische tekst.”

Ik: “Ik kan me zo voorstellen dat er dan toch nog kamikazeklojo’s zijn die blijven turen.”

Brij: “Dan moet de app er vervolgens voor zorgen dat het apparaat heel snel gloeiend heet wordt, zodat de fietsende zelfdoder het ding uit zijn of haar handen laat vallen en weet dat het apparaat na die val onbruikbaar is. Na de aanschaf van een nieuw apparaat zullen de kamikazes het wel uit hun hoofd laten om de smartphone op een fiets te gebruiken.”

Ik: “Goed idee. Maar het ontwikkelen van zo’n app gaat geld kosten. Hoe ga je dat aanpakken?”

Brij: “Heel simpel, denk ik. Ik benader alle verzekeringsmaatschappijen, die dan, vooral voor hun overlijdensverzekeringen, reclame kunnen maken via die app.”

Ik: “Hier heb je goed over nagedacht, toch?”

Brij: “Klopt.”

Ogen: “Hee brij, heb je ook nog een goed idee voor wat betreft het schorriemorrie dat onverlicht en in donkere kleding bijna onzichtbaar door het nachtelijke donker fietst?”

Brij: “Moet dat? Ik moet ook aan de begrafenisondernemers denken. Door mijn app verliezen die sowieso inkomsten en misschien compenseert dat onverlichte schorriemorrie een en ander. Dus...”

Ik: “Zal ik dan maar weer doorrijden. Ik blokkeer de kruising. Rechtervoet?”

Rechtervoet: “Ik zet druk...”

Zephyros

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Dat was me gisteren het stormweertje, wel. Niet?”

“Zeg dat. Ik zat er middenin.”

“Middenihin?”

“Yep. Ik zat in m’nnen otto te wachten op lief. Die had een sollicitatiegesprekje en ik had haar beloofd haar te brengen en te wachten. Dus toen Zephyros, de god van de westenwind, het op zijn heupen kreeg, werd ik schommelend gemangeld op de parkeerplaats. Het was alsof ik in een bootje zat, dat dreef op enkele woeste baren.”

“Ja, die Zephyros had er best wel veel zin in. Enne... niet zeeziek geworden?”

“Dat kon niet, Cidsje.”

“Waharom niet?”

“Ik zat in m’nnen otto op een parkeerplaats, Cidsje.”

“Och ja, natuurlijk. Pffft. Nou, ik heb me wijselijk zoveel mogelijk binnengehouden. Alleen voor mijn ochtendlijke plaxques ben ik buiten geweest. Heb tussendoor wel nog mijn PR afstandplassen verbeterd. 6 meter, 43 centimeter.”

“Zozo. En dat zonder je hemd op te lichten?”

“Yep. Maar wel mijn pootje natuurlijk en dat was best moeilijk, met de wind mee staan op drie poten.”

“Zullen we even een snelle blik gaan werpen in het Pietersemse Bos? Kijken of en hoe de storm daar huisgehouden heeft?”

“Bosgehouden, bedoel je dan toch.”

“Okee, jij je zin.”

“Maarre heeft dat wel zihin?”

“Hoezo?”

“Nou, het is nog donker enne... ik heb geen zihin. Ik wil vanmorgen alleen maar liggen.”

“In jouw mandje?”

“Als het kan op jouw buik op ons bankje.”

“Lijkt me een uitstekend idee. Dan maar omkeren?”

“Yep.”

En niet veel later, nog vóór de klok halfnegenen slaat of wijst, zijn wij weer thuis en word ik, gewikkeld in een dik badlaken, zachthandig schoongepoetst en -gewreven door baas. Daarna is het een kwestie van elkaar aankijken, in de startblokken gaan staan en dan... dan richting bankje van immerrust en lekker deinen stormen. Daar aangekomen worden de rollen verdeeld, zoals gebruikelijk. Baas onder ik. Ik boven baas.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Volgens mij ervaar ik nu, wat jij gisteren tijdens de storm in jouwen otto hebt meegemaakt.”

“Hoe bedoel je?”

“Alsof Zephyros het opnieuw op zijn heupen heeft gekregen. Het lijkt alsof ik in een open bootje lig, dat drijft op één hoge, woeste baar.”

“Dan word maar niet zeeziek, Cidsje.”

“Dat kan niet, bahaas. Ik lig namelijk op een dikke bui...”

“Is goed, welterusten!”

“Ga ik doen. Enne...”

“Jahaa?”

“Niet snurken, hè. Dat doe ik wel, zodra ik onder zzz...”

“....”

Rovende vogels, grazende kraaien & lamme arend

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat tunks je, het zonnetje schijnt en ik...”

“Heb nu wel weer zin om te wandelen. Zoiets?”

“Hoe raad je het? Ga je mee?”

“Zal wel moeten, want zonder mij kan je niet.”

“Mag ik niet, bahaas. Mág ik niet!”

“En dat moet vooral zo blijven, Cidsje.”

“Ik heb me daar allang bij neergelegd.”

“Huh, neergelegd? En je wilt gaan wandelen?”

“Je snapt me wel en nogmaals, ik ben hier de grappenma...”

“Jaja, is goed. Pietersemse Bos?”

“Uihuiteraard.”

En hoppadiekee, daar gaan we. Met het olijke zonneke op ons vrolijke bolleke en een koude wind vanachter. Trampelend door poelen, afgebroken takken ontwijkend, het kan de pret alleen maar verhogen. Baas zingt er, gelukkig voor de natuur, net niet bij, maar het scheelt niet veel. Opeens...

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Daarboven, op die lantaarnpaal. Is dat een duif?”

“Neeen Cidsje, dat is een torenvalkje. Mooi beestje, hè?”

“Heel mooi. Maar waarom torenvalk als hij op een lantaarnpaal zit?”

“Ten eerste, Cidsje. Hij zit niet op die paal en ten tweede, lantaarnpaalvalk bekt niet echt.”

“Weer wat geleerd. Maar het is zeer zeker een mooi beestje.”

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Grazen kraaien ook?”

“Huh?”

“Kijk daar rechts, tussen die grazende schapen een grazende kraai.”

“Nou, het lijkt meer op een graaiende kraaz.”

“Nu ben ik aan de beurt. Huh?”

“Grapje, Cidsje.”

“Je weet toch, ik ben de grapp...”

“Jaja, is goed. Hoh, stop, wacht, niet verder.”

“Wat nu weer?”

“Sssshhht... Daar op die paal. Een prachtige buizerd. Ach, wat mooi.”

“Zal ik eens bluff...”

“Waag het niet.”

“Grapje, bahaas.”

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“De storm heeft hier best niet zoveel schade aangericht, zo te zien.”

“Nouhou, kijk dan maar eens naar de visarend. Helemaal vleugellam, door een omvallende boom.”

“Tjah bahaas, dan had de kunstenaar van dienst hem maar moeten brouwen van gewapend beton en niet van een portie verroest en vooral oud ijzer. Die knutselaar zal zeker nog een zootje van dat spul hebben liggen. Over een tijdje staat hij er weer.”

“Wie? De kunstenaar?”

“Ik maak de grahappen, bahaas!”

Ganzenoptocht & ezelige schapen

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Kunnen we nog even terugwandelen voordat we huiswaarts gahaan?”

“Huh? Terugwandelen? Je bent al drie kwartier aan het wandelen en nu wil je ook nog de weg terug?”

“Jahaazeker, eerstelijk, het is heerlijk weer en tweedelijks, mij is ingevallen dat ik nog enkele rariteiten gezien heb toen we aan het wandelen waren.”

“Zien wij niet vaker rariteiten?”

“Zekah wetah. Maar zukke rare teiten heb ik nog nooit gezien. Is leuk voor het fotoalbum.”

“Dan ben ik benieuwd.”

Dus keren wij om en wandelen de weg die wij gekomen zijn, weer netjes terug. Over verharde en onverharde paden. Langs het voormalige buitenverblijf van de door ons zo betreurde Horatio. Hij laat letterlijk en figuurlijk een grote leegte achter en opzij van ons.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Kijk eens rechts.”

“Ik kijk rechts. Wat moet ik zien?”

“Een ganzenoptocht.”

“Ganzenoptocht? Die twee ganzen?”

“Yep. En maar één toeschouwer. Een kraai.”

“En wij dan? Zijn wij geen toeschouwers?”

“Neen, wij zijn toevallige passanten.”

“Ach so. Leuke optocht. Pffft... Was dit een van die rariteiten?”

“Neeheen. Die komen nog. Kijk hier om de hoek.”

“Om de hoek? Die schapen?”

“Nouhou. Schahapen? Dat zijn ezels?”

“Huh? Ezels? Dan toch ezels met een bontjas aan.”

“Dat zou kunnen. Misschien dat ze daardoor op schapen lijken.”

“Schapenlijken? Die zijn toch dood.”

“Tjemmig. Jij weer, met je grahapjes. Kijk dan. Op het bord.

Maak maar een foto.”

“Ah... ik snap ‘m. Dat bord zegt dat de ezels niet gevoederd mogen worden. Inderdaad, rariteit. Nog meer van dat soort?”

“Nouhou. Weet je, je had het over dat valkje, dat een torenvalk was en dat er geen lantaarnpaalvalken bestaan. Maar zou die lantaarnpaalvalk toevallig ook een boomvalk kunnen zijn, gelet op het feit dat hij nu in een boom zit.”

“Eerstens Cidje, nogmaals die valk zit niet, maar staat altijd en tweedens, ja er zijn boomvalkjes maar die lijken niet op een torenvalkje. Enne... torenvalkjes staan ook wel eens op een tak in een boom.”

“Je bent een goede leermeester, bahaas. Maarre...”

“Wat nu weer?”

“Maak je een foto van die bomige torenvalk, toevallig zit hij er weer of nog.”

“Neen, dat ga ik niet doen.”

“Enne, waarom niet.”

“Ik heb op de heenweg al foto’s gemaakt van jouw rariteiten. Dus...”

“Dus jij laat me terugwandelen en nu zeg je dat je al fo...”

“Yep.”

“Nou, dan draag mij maar. Ik verzet geen stap meer.”

“Ook niet als ik een fotootje van jou maak?”

“Eh... als je die dan niet rangschikt onder ‘rariteiten’.”

“Afgesproken.”

Klik.

“Klaar Cidsje.”

© Cid – 2018-01-22

Lentestart & -staartjes

Lief: “Zowwe veer vandaog ins de wandelsjeun aondoan en nao, wie hèt dat..., Connecterra goon?”

“Dat lijkt mij een goed idee.”

“Liekent ein good idee? Dat is ein good idee. Al zègk iech ’t zellevers.”

“Ik heb de schoenen al aan. Ga je mee?”

“Jah zekah! Wach eve, wel nog get te snóppe mèt numme.”

“Goh, je lijkt Cidsje wel.”

“Zègk jong, diech geis miech toch neet vergeliene mèt eine hoond, hè.”

“Zeg nooit hond tegen een Parson Russell Terrier.”

“Uppsala. Dat waar iech vergetah. Kom veer goon.”

En na het ontdooien van de voor- en achterruit en het ontwasemen van de binnenkant van alle autoruiten, stevenen wij via allerlei rechtse, linkse en slinkse wegen naar ons natuurgebiedje dat al ongetwijfeld in de lentezon zal liggen baden.

En dat is ook zo, wanneer wij, na de aankoop van een nieuw, best wel goedkoop jaarabonnementje, de eerste stappen zetten in het 2018se Connecterra. Alsof we met ons beidjes alleen op de wereld zijn. Zo stil en verlaten lijkt het. Alleen wij, met onze schaduwen, verlevendigen de natuur. Een enkele piepende vogel en wat zuchtende wind kleuren het geluid.

Ik: “Als de berken zich zalig warmen in kleuren alsof zij breekbaar zilverwit zijn, dan is de lentestart als vanzelf een feit.”

Lief: “Krijgs diech ’t noe al op dien lenteheupah?”

“Dat gaat helemaal vanzelf. Door alleen al naar de berken te kijken.”

“Ze zien sjoen, meh zilver, hm. Loer, de br bra brah... och wie heite die aoch alweer, bleujt aoch al.”

“Brem.”

“Maak neet oet. Loer, dat roed dao. Zjus spaonse peperkes.”

“Dat lijkt mij zandhaarmos. Mooi hè, die rode kleur tussen al dat groen.”

“Hiel sjoen. Zelfs dat greun moos eh... mos is sjoen. Dat hōb iech thoes aoch in de plantebek ligke.

Mieljaar, hij greujt ’t kapitaal gewoon op de grond.”

“Dat is nu natuur. Altijd mooi en goedkoop.”

“Natuur niatuur. Zoeget?”

“Zoiets ja. Mooi gezegd.”

“Daanke.”

“Wat biste noe veur ein piezele aon ’t fotograferah?”

“De hazelaar. De mannetjes. Ik noem het lentestartstaartjes. Ook al is het nog geen lente, toch bloeit de hazelaar dan al.”

“Bin benuit wat gebäört es die mennekes e vruiwke zien. Hihihiii...”

“Ondeugd!”

“Mer, weurt ’t neet tied um eve te pauzerah. Dao op dat bengske. Aon ’t water. Liekent miech leuk. Kinste geliek dee vogel dao achter aon de euverkant fotograferah. Is dat eine reiger?”

“Moet ik even helemaal inzoomen. Yep, heel goed gespot. Jij hebt echte natuurogen. Ik leg hem even vast en wat plastic zakken op jouw eh... bengske, voor onze tere kontjes. Blijven ze lekker droog.”

“Meh neet werrem... De voch trèk kaajt op.”

“Kom aan, wij zijn toch niet van plastic.”

“Die tute wel huur. Mèh iech klaog neet mie es iech eine lekkere krekker krijg.”

“Dan krijg jij een cracker. Maak je ’t zakje zelf open?”

“Pfff, iech mot aoch alles zelf doen.”

“Goh... het is net alsof ik Cidsje weer hoor.”

“Zègk, diech geis miech toch neet weer vergeliene mèt eine hoo... eh.. wat waar Cid aoch alweer?”

“Een Parson Russell Terrier.”

“Dee dus... meh die krekkers zien wel lekkah.”

“Dratr vrinr ikr krookr...”

“Neet mèt volle moond pr..., och laot mer.”

Schoonschrijfschrift

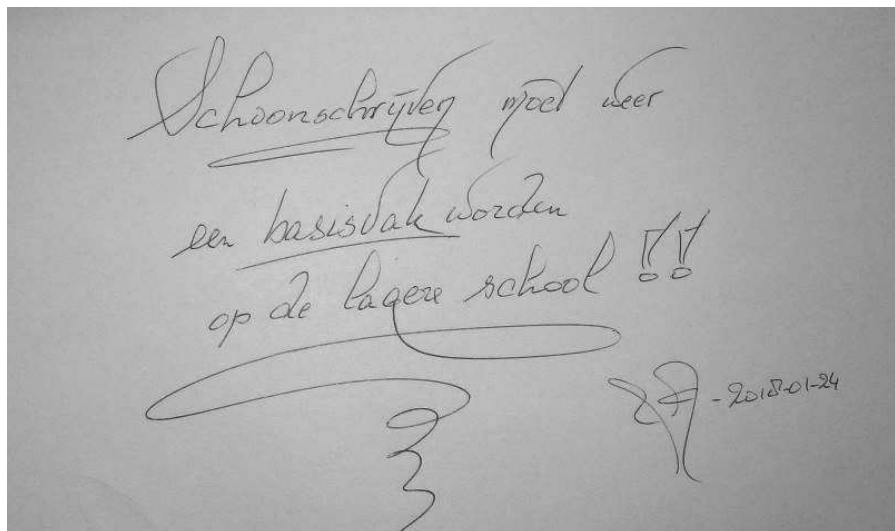
Zomaar een artikeltje in de krant. Op bladzijde 5. De kop: ‘Scholier moet weer leesbaar schrijven.’ *Schrijven moet weer een apart vak worden op de basisschool.* Zo gaat het artikel onder de kop verder. Het woord ‘schrijven’ trekt mijn aandacht. Want niets is mooier en rustgevender dan schrijven, het liefst met een zwerige hand. Op en tussen de dunne regels omhoog, omlaag, een krulletje hier, een puntje daar.

Ik keer maar weer eens terug in mijn eigen geschiedenis en zie, vijfenvijftig jaren terug in de tijd, meester Hendriks, toen hoofd der school en schoonschrijfschriftdeskundige, die in de tweede klas van de lagere school (heet dit nu basisschool?) enkele uren per week ons, kleintjes, les gaf in schoonschrijven. Magistraal hanteerde hij het krijtje. Laverend tussen en op de voorgedrukte lijntjes op het – in mijn ogen – immense schoolbord. Eén hoog lijntje, voor de top van de b, h, k en de l. Twee middenlijntjes, voor de a, c, e, i, m, n, o, r, s, u, v, w, x en z, het lage lijntje voor de onderkant van de g, j en y en het hoge én lage lijntje voor de top en onderkant van de f. De bovenkant van de d en t mochten niet de bovenste lijn raken. Net zoals de onderkant van p en q dit niet mochten doen met het onderste lijntje. Schitterend zoals de meester dun omhoog en dik omlaag scheerde. De eerste lessen heb ik steeds met open mond naar zijn schrijvend bochtencircuit gekeken. En uiteraard wilde ik dat ook. Zittend aan de raamkant van de klas, in rij vier, ging de tong tussen de tanden en lippen en met aarzelende hand werden de schoonschrijfroutes uitgetekend.

Het laat zich raden dat wat ik wenste en wat mijn rechterhand deed, niet met elkaar in overstemming waren. Hoe goed ik ook mijn best deed, het wilde niet lukken. De letters waren leesbaar, best wel mooi en ze pasten ook precies tussen de regeltjes in het schrift, maar die dunne lijn omhoog en die dikke omlaag waren niet te realiseren. Schriften en vellen vol heb ik geïmproviseerd. Ik kreeg bij juffrouw Tieleman zelfs de opdracht om iedere dag thuis in een speciaal schrift te oefenen. Anderhalf jaar lang. Totdat... totdat ik opeens de kroontjespen niet meer met de normale schrijfpunt gebruikte, maar met de achterkant van die punt. Toen ging het opeens wél. Wat dun moest zijn, bleef dun. Wat dik moest zijn, werd dik. Ik was trots op mijzelf en kreeg een groot compliment van juffrouw Tieleman. Mijn rapportcijfer voor ‘schrijven’ werd opeens van een magere 6, een dikke 8+.

Jaren later, toen ik groter gegroeid was en de kroontjespen tussen het schoolse afval terechtkwam, heb ik, met vulpen (mijn eerste was een zilver met groene ‘Geha’) en balpennen, mijn eigen krulletteralfabet ontworpen. Iets waar de postbodes vóór de kerst nooit zo blij mee zijn en ja, ik ben het eens met het Platform Handschriftontwikkeling dat schoonschrijven weer verplichte lesstof wordt op de lagere of basisscholen. Al was het alleen maar om een groot deel van de jongemensheid te leren hoe de eigen naam leesbaar met een balpen geschreven wordt. Misschien in plaats van een uurtje tekenen? Of wordt dit vak ook al niet meer onderwezen, op de lagere of basisschool?

© &A – 2018-01-24

Vroeg

De ochtend is vroeg. De duisternis zeer intens. Daar waar geen lichtpunten te bekennen zijn. Aan de overkant zoemt het vroege autoverkeer. Bestuurders nu al op weg naar hun waarschijnlijke, dagelijkse job. Mijn hand verdwijnt in de koelkast. Vindt bijna blindelings het pak met koele frissigheid. ‘Appel-Kers’ geeft de verpakking aan. Dat is heerlijk nuttigen en een verzachting voor de uitgedroogde keel.

Dan zoek ik schoorvoetend de bureaustoel, vind en schuif hem achteruit. Neem plaats en plaats mijn ‘schoonschrijfschrift’-verhaal. Met half toegeknepen ogen stuur ik mijn blik over hetgeen ik gisteren in elkaar geknutseld heb. Met dank aan mijn brij, de toetsen en het scherm. Een afdruk van een krullig handschrift dat op schoonschrift zou moeten lijken, gaat als bijlage mee op Facebook.

De computer verdwijnt weer in de slaapstand terwijl buiten de verlichting als vanzelf aanfloept. Ik zie, staand achter het kamerraam, twee muisjes zich uit de pootjes maken, of zijn het blaadjes die blazend voortbewogen worden door een warm soort Limburgse mistral? Ik verdiep mij er verder niet in en laat de verbeelding over aan alles tussen mijn oren.

Mijn mond valt open, een gapende geeuw ontsnapt, begeleidt door een soort van voorhistorische aanmoediging. Ik probeer mijzelf verwonderd aan te kijken maar door een gebrek aan een spiegel is dit dus onmogelijk. Is – weet ik zeker – maar goed ook. Ochtendgezichten en zeer zeker de zeer vroege, zijn eigenlijk geen gezicht. Dat is huilen zonder pet op bij het aanschouwen.

Ik krab mijn schouder, meen daar iets van jeuk te voelen, maar het zal waarschijnlijk gewoon een gewoonte zijn, zoals anderen zuchten zonder exact te weten waarom er gezocht wordt. Ik werp nog een laatste blik naar buiten. Laat mijn ogen nog even blikken over het vijfveroppervlak. Over het terras en ... hee, daar staat de gft-bak. Moet die niet aan de straatkant staan? Wat voor dag is het vandaag? Dinsdag? Woensdag? Woensdag! Ophaaldag.

Ik trek het koord van de vroege-ochtendjas wat vaster en steviger aan. Mijn blote voeten gaan uit de slippers en schuiven zich vast in een paar autoschoenen die niet meer als zodanig dienst doen. Ik ontsluit de deur, trek de gft-bak aan zijn handvat vanuit de binnentuin naar de straatkant. Verdoeleme, dat ding maakt een kabaal, zeg. De bak hobbelt op twee wielen over het asfalten tuinpad en eigenlijk te laat bedenk ik dat een parcoursje over het gazon voor minder geluidsoverlast gezorgd zou hebben. Zo vroeg in de woensdagochtend.

Ik kijk even uit over en in de met straatlantaarns verlichte woonstraat. Niets te zien. Aan de overkant, achter het uitgedunde winterstruweel schuift opnieuw een vroege vogel, gezeten achter het stuur, zoemend voorbij. Netjes voortrazend achter zijn koplampen aan. Ik draai me om en keer terug naar mijn woonst. Voel de warme wind mijn ongeschoren gezicht strelen. Ik blijf opnieuw even staan. Kijk naar de lucht die onwaarschijnlijk pikkedonker is. Wil even genieten van de plots ontstane stiltenis en houd dus even pas op de plaats. Met mijn handen in de zakken van de ochtendjas.

“Morgen!”, zegt opeens een veel te luide stem achter mij. Ik schrik mij een halve meter en drie hartoverslagen, de rondte en ruim de lucht in. Een fietser rijdt grinnikend verder. Het achterlicht verdwijnt verderop in de straat. Niet meer doen... zo vroeg naar buiten gaan.

Mijn brij: “Of de bak ’s avonds al aan de straatkant zetten.”

“Dat is ook een optie. Maar nu eerst nog enkele uurtjes terug onder de dekens.”

“Vijftienige luiaard.”

“Zeg maar gerust tientenige...”

Niet alleen maar samen

Staat in leesbare letters op de kaft van mijn nieuwe boek. De subtitel ‘een kommakwestie’ geeft de lezer dan weer de gelegenheid om de titel van een eigen, beklemtoonde invulling te voorzien. Hoe ik aan zo’n titel kom? Geen idee. Opeens ontspringen zulke woorden en leg ik ze snel vast. Behalve wanneer zoiets ’s nachts gebeurt. Dan prent ik de woorden in mijn hoofd en hoop dat de nachtrust de woorden niet uitgomt. Dan heb ik wel eens een probleem dat dagen kan duren, want de uitgegomde woorden wil ik terughalen. En geloof me, dat is zwaar werk, denken.

Maar nog zwaarder werk had de bezorger van twee grote dozen met exemplaren van mijn nieuwe boek. Voor de lezende liefhebber die mijn onzin (onzin?) nog eens (na) wil lezen. De bezorger vroeg nog of ik mee wilde helpen om de dozen uit de bestelwagen te halen maar ik had geen schoeisel aan mijn voeten en om nu mijn tere voetjes op het asfalten pad te pijnigen, neen, daar had ik even geen zin in. En mijn voeten al helemaal niet. Enfin, na enig (enig?) pinnig gehijg en gezocht van de bezorger en een onleesbare handtekening van mij op zijn apparaatje waren de boeken definitief van mij en kon ik de dozen openen. En geloof me, als zo’n pak boeken met je naam erop je aanstaart wanneer de verpakking opengaat, dan is dat toch een emotioneel moment. Niet dat ik dan tranen met tuiten huil, maar een klein brokje, of klontje, slik ik dan toch even weg. Nu zijn die boeken natuurlijk niet allemaal voor mij bestemd. Ook de lezers kunnen de boeken kopen. Via de reguliere internethandel en dan zoeken op ISBNnummer 978463679084, of op titel of op naam.

Uiteraard verloot ik weer een exemplaar onder de likers van en reageerders op mijn verhalen, gedichten etc. in 2017. Ik moet alleen nog even bedenken hoe ik die verloting organiseer. Maar dat komt goed. Wie de likers van en reageerders in 2017 waren? Hier komen ze.

Adri Matthijsse, Aicha Gelissen, Alex Fijten, Alphons Scharis, Amanda Weijenberg, Angela Franssen, Angela Fredrix & Frank Ackermans, Angela & Roge Muyrers, Angelique Meijers, Anneke Willems, Annemie Op de Kamp, Ans & Coos Serraarens, Anton Ribbens, Arlette & René Paulissen, Armand Lahaye, Armand Scheijen, Astrid Kampes, Bart Paulissen, Bart Prickaerts, Bella & Huub Philippen, Ben Coolen, Ben Meerstad, Bep Lahaye, Ber Mahovic, Bernadette Stehmann, Bert Hardy, Bert de Heus, Bertie Devens, Betsie Hellewegen, Bianca Brands, Bianca & Theo Rooding, Bianca Vanwersch, Carine Siegersma, Carla van den Hove, Carla van der Linden, Carola ten Hoorn, Cathy van Well, Celine Dreezens, Charissa van Kruchten, Charlotte Simons, Charmaine van de Venne, Chatja & Jo Last, Christa Hendriks & Frans Steenbakkers, Christa Lemmen, Cindy & Caspar Hanselaar, Cindy Thijssen, Cis Groen, Claudia Groothuijsen, Cliff Reumers, Coco Slijpen, Dagmar Stassen, Daniele Weymar, Danielle Devens, Danielle Reulen, Dave Mattheijs, Denise van Vught, Desiree Goris, Didier Wehrung, Dion Dullens, Dionne Oberdorf, Doeke Krikke, Dwight Hoever, Ed Bastings, Elsbeth Hammes, Emma Oelmeijer, Eric van Arragon, Erik Koster, Esmeralda & Jeroen Vaessen, Esther ten Brink, Evelien Takken, Fernando van Dijk, Floor Beaujean, Frank Goyen, Frans Lassauw, George Rasker, Georges van den Eshof, Ghazal Sarandib, Ghislain van Kan, Ginny Alers, Grace Innemee, Gwen Blankestijn, Harie de Bruijn, Helen van der Meijde, Hélène Troisfontaine, Helma Paulissen, Henk Beekman, Henriette & Ben Savelkoul, Henry de Jong, Ieneke Hermse, Ineke Meijer, Ineke Sniekers, Inge Köke, Inge Wienen, Ingeborg van der Plas, Ingrid & Jo Veulemans, Ingrid Reuterink, Irma & Leon Cabo, Jacqueline & Dennis Hoever, Jacqueline & Peter Spijkers, Jacqueline Verheesen, Jan Geyselaers, Jan Houten( ), Jean-Paul Candel, Jean-Pierre Piteurs, Jeannie Hamers, Jeanny & Pierre Willems, Jef Last, Jennie Meessen, Jill Reumers, Jo Gulikers, Jo Peeters, Joëlla Postulart, Joëlle Versteegen, Joey van der Meijde, Johan Fonteijn, Johan Verhaegh, Johan Veugelers, Johanne Klungel, John Beijers, Jolanda Bakker, Jolanda & Jos Claessens, Jolein Kohlen, Jordy Smitsmans, Jos Bekkers, Jos Pieters, Jos Schmeitz, Jos Wauben, José Brands, Julitta Beerthuizen, Karel Walda, Karin Timans, Kirsten Weitmann, Lara & Ben Vluggen, Laur Ramakers, Laura Demandt, Leanne Thuis, Leo Daemen, Lexy Grispen, Lieke Hermans, Lilian & Arno Hertogs, Lilian Smeets, Linda Maas & Edwin Faarts, Lindy Brummer, Lizeth Heijdens, Lode Meijers, Lucienne Meertens, Ludie Scheffers, Marc van de Ven, Marcel Anten, Marcel de Groene, Marcel Kamphuis, Marcel Maessen, Marcia Stassen & Tonny Uiterwijk, Marco Prickaerts, Marga & Jung Kaumanns,

Maria & Winfried Kooijman, Marie-Anne Breuer, Marie-Jeanne Reede, Marie José Essers, Marion Janse, Marion Maassen, Marion & Sjack Menten, Marion Olzheim, Marion Rings & Frank Vinck, Marion Wagemans, Mariska Wingender, Marjella Kesler & Peter Grouwels, Marjo Hendriks, Marjo Kempen, Mark Verschuren, Marlène Nauts, Math. Versteegen, Maureen & John Lenaerts, Michel Thewessen, Miep Stoutjesdijk, Miets & Jos Scheijen, Miranda & Johnny Schroen, Mireille Voncken, Miriam Scheeren, Mirjam Kuiper, Monique Frissen, Monique Jongen, Monique Mertschuweit, Nancy Ackermans, Nancy Schnackers, Natasja Lanjouw, Nicole Crijns, Nori Verhoeven & Koen van der Linden, Noud van der Linden, Pascalle Lennertz, Pascalle Savelkoul, Patatina Heijligers, Paul Maassen, Peggy Dautzenberg, Peggy Pieters, Peter Hendriks, Peter In de Braekt, Peter Jeurissen, Peter Sonneveld, Peter Visser, Petra Faarts, Petra van de Heuvel, Phil Bekkers, Pim Schols, Raoul van Est, Ralph Kaumanns, Ray Armstrong, René Schols, Ricky Wierts, Rina Romans, Robert Essers, Roderick MacKay, Roger Ackermans, Roland Brouwers, Romana Bulenda, Romy Speetjens, Ron Frijns, Ronald Schrooijesteijn, Ruud Scholten, Sandra Dams, Sandra Meijering, Sanne Lijesen, Sara Humady, Seba Pasalbessy, Sem Ackermans, Sharron Bemer, Simone Wijnands, Soe Janssen, Stephanie & Patrick Dreezens, Susanne Ayre, Suzanne Cornelissen, Sylvia Kuipers, Tamara Oosterbosch, Tamara Van Mirlo, Theo Romeijn, Thijs Verstappen, Tim Mingers, Tiny Romans, Tom van Arragon, Tonny Dullens, Tony Phuymakers, Trudy Mertens, Usha Bhika, Veerle 's Hertogen, Vera Haremaker, Vera van Kuler, Veronique Janssen, Vicky van der Heijden, Vito Slijpen, Vivian Smeets, Walter Claassen, Wendela van Bladel & Hans Meertens, Wendy Quaadvlieg & Ron Crutzen, Wilma Kamoen en Yvonne Geijselaers.

Alle ruim 17.000 likes (slik!) heb ik ondergebracht in één groot Excelvel en daaruit wordt, door een binnenkortse onschuldige hand, één naam getoverd. Een afdruk van een deel van het bestand gaat als voorbeeld hierbij. Nu nog alleen die onschuldige hand vinden die de naam tevoorschijn gaat toveren.

© &A – 2018-01-26

Hermien

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat zijn de plannen voor vandahaag?”

“Eh... wandelen, rusten, wandelen, jij je verhaaltjes schrijven en ik, als het effe wil lukken wat foto's maken om bij je verhaaltje te plaatsen.”

“Vermoeiend, hè.”

“Wat, die foto's maken?”

“Neen, dat wandelen.”

“Heb je soms andere ideeën.”

“Zullen we een Hermientje doehoen?”

“Een Hermientje? Wasdah?”

“Gewoon eens ontsnappen aan de waan van de dag en ons verstoppen in het bohos.”

“Eh... verstoppen? Met al die doorzichtige bomen en struiken. Dat gaat toch niet lukken.”

“We kunnen het op z'n minst proberen.”

“En dan? Als het al zou lukken, wat dan?”

“Dan hebben we een Hermientje gedaan.”

“Maarre... wie of wat is een Hermientje?”

“Hermien is de koe die ontsnapt is aan de slachtende waan van de dag. Ergens in Overijssel.”

“Staat dat in de krant?”

“Een heel groot artikel. Kijk maar op bladzijde 4.”

“Ik ga het lezen. Heb je even?”

“Ik zou ook al kunnen beginnen met het ontsnappen aan de waan van de dag. Doe de deur maar alvast open, dan ontsnap ik en kom jij me zoehoeven.”

“Daar komt dus mooi niks van in, of beter, uit.”

“Gossiemickeymouse, het lijkt hier wel de gevangenis van Alcatraz.”

“Heej, daar heb ik gisteren een artikeltje over gelezen.”

“Lees jij vandaag maar het artikel over Hermiehien.”

“Ik ben bijna klaar. Geweldig toch, hoe zo'n dier de mensheid bezig kan houden. En dat het niet lukt, het dier te vangen.”

“En dat vangen is zo simpel als simpel maar zo simpel als kan zijn. Of zoiets.”

“Oh ja? Hoe zou jij haar dan vangen? Door achter een boom te gaan staan en het geluid van vers gras na te doen? Zoiets?”

“Neen, dat is zo'n achterhaalde truc, daar trapt Hermientje niet meer in.”

“Hoe moet het dan?”

“Nou gewoon... overal posters ophangen van de wolf Naya. Met daarop een waarschuwing dat dat beest levensgevaarlijk is. Geheid dat Hermien dan heel gauw terugkeert naar haar stal.”

“Zou je denken? Hermien kan toch helemaal niet lezen.”

“Oh nee? Jullie mensen weten echt weinig van dieren, hè. Kijk al eens naar mij. Ik praat, ik schrijf, ik lees, ik kook alleen nog niet.”

“Maar jij bent dan ook een Parson Russell Terrier van de slimste soort. Jij kan zelfs hartstikke mooie gedichten schrijven en soms prachtige foto's maken. Slimmer als jij is er geen ander.”

“Klopt... en dat is wat ik wilde horen. Dit soort complimenten uit jouw mond. Waarvan akte!”

“Eh... en hoe zit het met Hermien? Die is blijkbaar niet voor één gat te vangen.”

“Dan maken ze toch twee gaten...”

“???”

© Cid – 2018-01-27

Plank

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Het weer wil nog altijd niet vloten, hè. Het lijkt wel alsof we weer een zonsverduistering van enkele dagen hebben. Wat een kaal lotenweer.”

“Dat heb je mooi omschreven, Cidsje.”

“Die zonsverduistering?”

“Ook, maar dat kaal lotenweer scoort bij mij ook hoog, hoor.”

“Vanwege dat woordje ‘kaal’? Whahahaaaa....”

“Zullen we maar verder wandelen?”

“Is goed, och kijk. Daar komt Paulus de Boomkabouter. Zie ik het goed? Heeft hij een nieuwe telefoon?”

“Waarom zie je dat?”

“Kijk eens goed, hij staart zich bijna een botsing met een boom.”

“Tjah Cidsje, de jeugd staart zich fietsend een botsing met een auto en de seniorigheid botst starend met een boom. Verschil moet er zijn.”

“Oh jee, hij maakt ook nog een foto van ons. Regel jij de portretrechten?”

“In de vorm van snoep?”

“Eh... niet die snoehoepe die hij mij iedere keer probeert aan te smeren.”

“Regel jij dat dan maar zelf met hem. Ik ben niet zo’n, hoe zegt hij het, *stiefvreter*.”

“Nouhou, ik heb jou nog nooit die snoehoepe zien proehoeve. Die zijn echt vies. Volgens mij eet zijn jazzige hond die ook niet en probeert hij ze aan mij kwijt te raken.”

Paulus: “Dag manneh? Alles kits?”

Baas: “Hee jongeman, alles is best. Met jullie ook?”

“Netuurlik. Jong lui geit ’t altied good.”

“Dat klopt. Heb je een nieuwe telefoon?”

“Wiezoe? Nein, iech hōb gewoen een foto gemaak vaan uuch twiekkes. Zèt iech die es komm’ntaar mörrige of zoondag bij ’t verhäölseke vaan Cidsje.”

“Cid had het over zoiets als portretrechten.”

“Nou, heer vrit mien snoepe neejt, dus kin iech ‘m aoch neet betaole. Hei, loer. Heer speijt ze gewoen oet, dee stiefvreter.”

“Tjah, dan wachten we maar af. Fijne middag nog.”

“Geer aoch. Dag manneh.”

Ik: “Zedi hij ‘manneh’ tegen ons?”

“Jazeker.”

“Die moet echt eens naar de oogarts.”

“Hahahaaa....”

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Kijk eens, Paulus heeft hier gelopen. Langs het wahater. Met zijn nieuwe telefoon en slechte ogen.”

“Huh? Waarom zie je dat?”

“Hij heeft flink gebotst met die bomen. Daar aan de overkant en hier rechts.”

“Dan moet hij wel een hard hoofd hebben, Cidsje. Die bomen loop je niet zomaar omver.”

“Och, als je een dikke plank voor je hoofd hebt, valt de hardheid van een boom wel mee. Whahaha...”

“D’n dzjuu, Cidsje. Dat moet je hem dan maar thee zet thee zelf vragen.”

“Wie zet thee?”

“Thee.”

“Oh...”

“Neen, thee....”

“Pffft...”

Het vrije nu

*Wij wandelen. Vrij.
De ochtend gloort.
Pril zijn de stralen.
Het gras oogt. Nat.
De vloer is glad.
De bloemen fleuren.
Mooi gerangschikt.
De omgeving leeft. Luid.
Een roodborst zingt.
Een meesje twittert.
Iedereen kijkt. Verbaasd.*

*Wij staan. Stil.
Aan zijn graf.
Voor een lange wijle.
Verzonken. In gedachten.
Ieder voor zich. Maar samen.
Denken.
Aan zijn laatste levensuren.
Hoe het moet zijn geweest.
Onvoorstelbaarheid is troef.
In die hel op aarde. Toen.
Gesneuveld. Onze held.
Hij rust verder. Nu.
In vredige grond.
In vooral vrije aarde.*

*Wij zeggen gedag. Zwijgend.
Met veel respect.
Aanvaarden de terugreis.
Langs de verse sporen.
Door onszelf gelegd.
In het dauwnatte gras.
De zon straalt.
De oorlog was. Toen.
Onze vrijheid is. Nu.
Grote Dankbaarheid blijft.
Altijd...*

Over

Mijn handen: “Zullen wij eens in elkaar slaan en vervolgens aan de gang gaan?”

Mijn mond: “Oh jee, wat gaat er nu weer gebeuren?”

Handen: “Wanneer wij in elkaar geslagen zijn en daarna van aanpakken weten, gaat het helemaal los.”

Mijn brij: “Ik zit er ook voor iets tussen.”

Mond: “Vertel.”

Brij: “Dat zou jij eigenlijk moeten doen. Daarvoor ben jij ontworpen.”

Mond: “Dus ik mag jouw woordvoerder zijn?”

Brij: “Zeg maar woordvoerder. Jij zal het zeker niet bij één woord laten.”

Mond: “Dat klopt.”

Handen: “Hohoho, dat gaan wij dadelijk doen, kloppen. Maar ook schroeven, passen en meten.”

Ik: “Wie is hier gek geworden? Kom aan, het is maandag, rustdag.”

Handen: “Niet voor ons. Wij willen uit de mouwen steken.”

Brij: “Dag ik.”

Ik: Grmbl... moet ik nu ook aan de slag.”

Handen: “Dat gaan wij nu. Aan de slag. Armen, tillen jullie mee?”

Mijn armen: “Umff, oemph, jakkes wat een gewicht.”

Brij: “Zet de pakken maar niet te ver weg.”

Mijn voeten: “Denk zeker aan ons.”

Handen: “Brij, waar ligt een scherp mes?”

Brij: “Denkelijk in een aanrechtlaasje, maar welk? Ik zal het wel weten.”

Ik: “Ik heb het geweten. Er heeft een interne bestekverhuizing plaatsgevonden, ik ben nog zoekende.”

Brij: “Handen, trek dan maar wat laattjes open. Ergens zal toch wel een mes of schaar opduiken.”

Handen: “Ah... hier liggen de messen. Groot of klein?”

Mijn ogen: “Doe maar een groot, het zijn nog al hoge pakken die open moeten.”

Handen: “Zullen wij maar gelijk snijden.”

Brij: “Als de ene hand snijdt, kan de ander vasthouden.”

Handen: “Wij zijn een team. Kijk eens, alsof we door een pakje boter gaan. Hoeveel pakken zijn het?”

Ogen: “Boter? Neen, grapje. Effe tellen. Een, twee, drie, vier.”

Handen: “Okee, kijk eens. Alle vier netjes open en we zullen maar gelijk uitpakk... Oemph... zwaar!”

Mijn rug: “Potjandorien en familie. Handen, denken jullie aan mij. Dadelijk sta ik krom.”

Handen: “Sorry, maar het moet gebeuren. Wij pakken uit, we schroeven en kloppen, maar boren niet.”

Brij: “Waarom dat niet?”

Handen: “De gaten zijn al voorgeboord.”

Brij: “Handig.”

Rug: “Handen, leg de planken wat hoger, op tafel ofso. Dan kan ik mij eindelijk rechten.”

Handen: “Watje.”

Rug: “Wat jullie zeggen, zijn jullie lekker zellef. Wathandjes!”

Handen: “Tsjonge, jonge. Gaan we kinderachtig doen? Kijk eens, hoe het werk vordert. Zooo, pootjes onder de kast. Vastschroeven en rechtop zetten. Heej rug, gaat dat nu wel lukken?”

Rug: “Oewieje, wat een gewicht. Benen en voeten, zet jullie schrap. Hier komt ze. Gnnn... en recht.”

Ogen: “Kiekesan! Wat een pracht van een kast, wat een juweeltje. Mooie deuren, die hebben we best wel mooi recht laten hangen. Maarre... dat gat daar beneden?”

Brij: “Daar moeten twee lades komen. Handen, nog even vasthouden, doorzetten en inschuiven.”

Handen: “We zijn al bezig. Nog een schroefje hier en daar en klaar is Kee... zijn wij.”

Ogen: “Eh... wat doen die vijf schroefjes en die twee plugjes daar op het aanrecht?”

Handen: “Eh... die zijn over.”

Brij: “Kan dat kloppen.”

Handen: “Als wij dat gebald op het aanrecht doen, wel.”

Brij: “Als de kast opeens in elkaar stuikt, dan weet ik waar het aan schort.”

Ik: “Laat ik dat maar vooral niet hopen.”

Rug: “En ik al helemaal niet. Oemfff... Ik ga mij ontlasten. See you on het bankje van immerrust.”

Bouwwerkjes

Zomaar een wandeling. Door de Pietersemse dreven. Gewoon om het hoofd leeg te maken. Hoewel, leeg. Dat lijkt het al. Dan maar gewoon omdat het lekker weer is en ik toch niets meer om handen heb op deze dinsdag. De restanten van de maandagse kastopbouw zijn naar het milieupark gebracht, exclusief de overgebleven schroefjes, want je weet maar nooit met dat soort kasten en met mij als kastenbouwer... De te late verjaardagskaart is geschreven en gaat vanmiddag op de bus. De verstopte afvoer in de keuken is weer redelijk open, maar nog

niet helemaal. Weet even niet hoe ik de boel verder ontstopt krijg. Maar eens een deskundige raadplegen. Twee exemplaren van mijn laatste boekwerk zijn ingepakt en moeten ook nog naar de post. Dus met de te late verjaardagskaart erbij, heel dieronvriendelijk, twee vliegen in één klap en... ik heb mijn maag gevuld, want honger is het noodfonds in de porseleinkast. Of zoiets. De vuilbak staat al parmantig aan de straatkant, netjes naast de brievenbus. Hopelijk ledigen de vuilophalers morgen de bak en niet de brievenbus. Hoewel, de rekeningen mogen meegenomen worden, als ze die dan ook maar

betalen. Ik moet lachen om mijn eigen gedachtelijke onzin terwijl ik wat ondiepe plassen en poeltjes ontwijk.

Een overgebleven boomstronk van een Amerikaanse eik trekt mijn aandacht. Als meubelmaker in spe ontdek ik gelijk de kabouterlijke meubeltjes die zich als een soort van Cappadocië in het klein

gevestigd hebben tegen de boomse stronk. Ik zou ik niet zijn als ik niet direct door de achterste benen zou gaan om van het kleine, natuurlijke wondertje een digitale afdruk te maken. Het weer rechtop komen is daarna niet direct een fluitje van een cent. Meer eentje van een 10-eurobiljet. Maar even verderop is het weer prijs. Nu zijn de bouwwerkjes nog in minimalistischer maar daarom niet minder mooi. Ik kan het niet laten en moet even voelen of de bouwwerkjes hard en stevig zijn. Dus niet, verrassend fluweelzacht voelen ze aan en ze ruiken ook echt naar paddestoel.

Tevreden wil ik verder stappen maar enkele meters verder ziet mijn timmermansoog (eh...) een hele rits elfenbankjes, ook al geplaatst tegen een stronkig deel van een eik. Het is opeens puur genieten voor mij en vooral voor mijn ogen. Zou het kastenbouwen van gisteren er voor een deel tussen zitten? Het lijkt me van wel.

Kijk, een afdeling van het bosse meubelbedrijf heeft zich zelfstandig gemaakt en is voor zichzelf begonnen. Netjes op ooghoogte zodat ik niet opnieuw mijn achterste benen en vooral mijn rug moet belasten. Ik ga, na het vastleggen

van dit meubeldwergje, verder met mijn wandeling en bedenk dat dit bos zomaar de Ikea of Jysk in de natuurwereld zou kunnen zijn. Alleen, de natuur heeft geen schroeven, boutjes en plugjes en vooral geen mensenhanden nodig om een en ander op te bouwen en vervolgens bijelkaar te houden...

Tante

Net voordat ik mijn jas aan wil trekken om middels de auto een bezoek te brengen aan enkele bewoonsters van het zorgcentrum ontvang ik een pushberichtje op mijn smartig foontje, het apparaatje waar je gelukkig ook mee kan bellen. Een Belgische omroep maakt melding van het trieste feit dat Tante Terry is overleden. Er verschijnen direct beelden uit een heel, heel, héél ver verleden voor mijn geestesoog en hoor ik kinderstemmetjes ‘klein, klein kleutertje’ zingen. Dat liedje blijft me de hele rit naar dat dorpje bovenaan de Rasberg niet alleen achtervolgen, maar ook helemaal bij.

Ik wandel, het liedje zacht neuriënd, het zorgcentrum binnen en word overvallen door een neusstrelende frieten- en frikandellengeur. De seniore mens wordt ruikelijk verwend en zal ongetwijfeld genieten. Ik sla linkaf en stiefel rechtstreeks naar de kamer van mijn moeder die, na een door mij gedane klop op de deur, warm ‘hallo’ roept. Een verbaal teken dat ik welkom ben. Ik begroet haar *kuskuskus*, hang mijn jas aan de daarvoor bestemde kapstok en wil plaatsnemen in een stoel.

“Pak diech iersj get te drinke veurtots te geis zitte,” verordonneert mams en dat doe ik dus.

“Is nog get schokkends gebäörd?” vraagt ze daarna belangstellend.

“Yep, tante Terry is vanmiddag gestorven.”

“Hmmm? Wèh is tante Terry?” vraagt zij mij met een indringende en doorzoekende blik.

Ik, heel staccato: “Vroeger. Televisie. Woensdagmiddag. Klein, klein kleutertje.”

“Hmmm? Noeëts van gehuurd.”

“Allee, tante Terry met Kraakje, de eekhoorn enne... Nonkel Bob.”

“Zèht miech niks. Meh iech keek vreuger neet zoeëvööl tillevies.”

Ik probeer wat herinneringen uit mijn vroege jeugd op te duikelen, maar het geheugen laat mij daarbij danig in de steek. Uit teleurstelling? Ik vertel haar dat wij, als peuterige en kleuterige kinderen op woensdagmiddag naar dat programma keken. Zo tussen 3 en 5 uur. En daarna ging de Belgische televisiezender weer op zwart tot een uur of 7, 8. 's Avonds.

Zij kijkt mij aan alsof ze het in Keulen hoort donderen wanneer ik kond doe van mijn herinneringen.

“Iech keek vreuger beijnao noeëts tillevies.”

“Och ja, maakt niets uit, maar in ieder geval is tante Terry overleden.”

“Wie aat waor ze?”

“Zesentachtig.”

“Dat is nog jónk.”

“Eh... maar oud wordt ze dan niet meer.”

“Pak diech e keukske of get sjokolaat.”

“Doe ik.”

Zes zoete koekjes en een hele tijd later verlaat ik haar kamer en tigg trapsgewijs twee etages hoger. Voor een bezoekje aan een vriendinnetje op leeftijd. Ook nog niet zo oud, om in moeders termen te blijven. Slechts of pas 87 jaar. Ook haar vertel ik dat tante Terry is overleden.

“Höbs dich ein tant die Terry heisj?”

“Neen, tante Terry van ‘klein, klein kleutertje’, vroeger, in de jaren zestig, op de Belgische tv.”

“Kin ich neet. Noats van gehuurd. Pak dich get te drinke en oonderin de kas ligke waffle.”

Een glas cola puur, maar geen ‘waffle’ en een uurtje later verlaat ik ook haar en maak mijn opwachting bij lief in de dorpse stad. Ook haar vertel ik van het verscheiden van tante Terry. En ja hoor, ook zij kijkt alsof ze een bombardement op Keulen hoort. Ik probeer nog één keer: “Tante Terry, met eekhoorn Kraakje en nonkel Bob en zijn gitaar.”

“Höb iech nog noets van gehuurd. Meh iech bin dan aoch e stök jonger es diech.”

“Eh... laat maar.”

“Wëlste get drinke?”

“Neen, maarre... ben ik dan de enige die tante Terry heeft gekend?”

“Weet iech neet, meh zie zal diech in eeder geval néét gekind höbbe.”

“...”